

E M. C. G R I G O R A Ş

CRİPTOGRAFIA ŞI ISTORIA ROMÂNEASCĂ

C V L T V R A N A Ţ I O N A L Ă

E M. C. G R I G O R A Ș

CRIPTOGRAFIA ȘI ISTORIA ROMÂNEASCĂ

C V L T V R A N A Ţ I O N A L Ă

www.dacoromanica.ro

CRIPTOGRAFIA ȘI ISTORIA ROMÂNEASCĂ

Documente din Preistoria noastră. Biserica egipteană și secta Valahă. Influența sectei la Barbari, în Balcani și în Mediterana. Arianismul, Nestorianismul, Bogomilismul și Valahii. Rolul Valahilor în Istoria decăderii Imperiului roman. Lupta sectei lor contra creștinării romanității.

Epoca primelor scrieri românești. Renașterile Valahilor înaintea Descălicătorii. Existența lor în Dacia înaintea aceleiași descălicători. Oltenia independentă în sec. XII. Români în Moldova de Nord în sec. IX. Legătura între cele două maluri ale Dunării Basarabii dela Vidin și Assanii dela Craiova. Românii în Serbia din sec. X. Circuitul Românilor în Balcani. Negru-Vodă dela 1128. Templierii și Românii. Ioniță Assan templier. Lupta templierilor cu secta pământeană și Descălicătoarea. Biserica Curții Domnești dela Argeș dela 1260. Lupta celor două secte după Descălicătoare. Dăneștii și Drăculeștii. Mircea și Mihaiu din secta pământeană. Radu Negru antecesorul lor.

P R E F A Ț Ă

Am scos această carte pentru a pune în adevărata ei lumină o lucrare, care a durat aproape trei ani. Strânse la un loc, diferitele articole, din cari ea se compune, vor da o altă autoritate și o altă greutate concluziunilor trase. Cum aceste concluziuni, nu numai că răstoarnă o lume de idei, dar și statornicesc fapte noi, aș fi lipsit dela o datorie elementară să nu dau întregului toată perspectiva lui.

Am spart un zid, cum spuneă un filolog din generația trecută, și trebuie să pun lumea în măsură de a vedea dincolo de el. Că această lume va vedea mai bine ori mai mult, treaba ei. Eu mă mulțumesc, cu ceea ce am făcut în incursiunea aceasta, petrecută într'un domeniu străin mie.

Cum criptografia este aproape necunoscută la noi, trebuie de asemenea să informez pe cetitor, că este o știință, și încă atât de veche încât numai în sec. XVI și XVII sunt vreo zece tratate mari pentru inițiere.

Cele mai importante sunt: *Trithème* «Libri paleographiae» Oppenheim 1518—*J. B. Porta* «De furtivis literarum» 1560 Neapoli. *Selenus* (Ducele A. de Brunswick) «Cryptomeniticis et cryptographiae libri Lunebourg 1624. *Fr. Bacon* însuș în «De Dignitate et augmentis scientiarum» 1623, cartea VI. *Blaise de Vigènere* și cel mai complex, «*Traité de chiffres*» 1586, etc., etc.

Tratatele din sec. moderni sunt nenumărate. Cât despre antici e suficient să amintesc că Spartanii criptau, Egiptenii deasemeni, Cesar urnă exemplul (Suetone), Cabala oveiască nu e decât o criptogramă. În timpurile mai noi Bacon își criptează toate publicațiile, iar în vechime Pitagora și-a criptat încurcata-i Fizică, după ce a inventat cifrele, denumite arabe, pentru acelaș scop, etc.

Cum cheia cu care s'au deslegat toate criptogramele din această publicație, dă naștere la neîncredere, prin arbitrariul la care poate da loc, țiiu să arăt iarăș, că aceasta este aproape *unica cheie a Evului-Mediu*, citată de toate tratatele și perfect cunoscută de exemplu lui

Hâjdeu, care întrebuințează criptografia, nu însă întotdeauna în mod fericit.

El urmează pe *Montfaucon* «*Paleographia graeca*» Paris 1708. «Criptografia sârbească» *Glasnik* t. XI. p. 171 și t. XXXV, p. 26. «Criptografia rusească» *Zapiski Acad. Nauka* t. XIX, p. 235.

Că am decriptat eu, cele ce vor urm , și nu învățații de până acum, aceasta este datorită numai unei chestiuni de intuiție științifică.

Cum *criptogramarea* însăși întâmpină neîncredere și mirare în o bună parte din publicul nostru, trebuie să lămuresc și necesitatea întrebuințării ei.

Criptografia este pentru timpurile mai noi ale omenirii, ceea ce însuș scrisul eră pentru epocile primitive. Scopul ei se reduce la ascunderea unor adevăruri, fie din interes pur — rămânând un apanaj al celor puțini — fie de teama reacțiunii intereselor contrare. La noi, de exemplu, ne găsim în cazul al doilea, grație mulțimii de inimici, ce ne înconjoară. Și *Biserica Valahă* și *traducătorii* în idiomul nostru, se ascund de teama represaliilor.

E. G.

CRIPTOGRAFIA ȘI ISTORIA ROMÂNEASCĂ

Titlul acesta ar putea fi înlocuit cu: *ce a câștigat Istoria noastră de pe urma Criptografiei*. Voi arăta aceasta, trecând la operațiunea însăși.

O voi, îndeplini-o, decriptând pe rând cele mai principale documente ale trecutului nostru nebulos, pentru a trage apoi concluziile cuvenite. Putem zice dela început, că ele sunt extrem de importante, mai ales pentru *Preistoria noastră*.

Fig. 1

Vom lua întâiu pe cel mai vechi: *Inscripția tezaurului dela Pietroasa*, așa zisă *Cloșcă cu pui*. (Vezi «Adevărul literar» No. 171) (fig. 1).

Această inscripție se află pe o brătară ruptă la mijloc și a dat loc, acum vreo cincizeci de ani, la o mare agitație, mai ales în lumea germanică. Avântul, ce-l luase această lume, o împingea către cultura intensivă și cea mai fierbinte dorință a ei era pe atunci descoperirea unui mare trecut cultural. Nemulțumită cu biblia lui *Ulfila*, ea căută să aducă și tezaurul dela Pietroasa la patrimoniul ei. Un nou alfabet runic, cu multiple variante, permise variate cetiri ale inscripției. Incercarea avea însă la baza ei un adevăr, căci, din punct de vedere artistic, *tezaurul era gotic*. În fond toate cetirile încercate se învârtiau împrejurul faimosului *Gutan ovi hailag*, care nu ar fi însemnat decât: *Wottan pe deasupra sfinților*. Ce avea de a face pe un tezaur, complex lipsit de caracterul celor sfinte, această sfidare la adresa creștinismului? Și mai ales, ce căută ea la Goți, cari, îmbrățișând Arianismul, arătau mai multă patimă pentru nouile forme religioase decât însuși locuitorii bătrânului imperiu roman? La această obiecțiune logică nu s'a răspuns nimic. Totuș s'a afirmat, după intuiție, că tezaurul ar fi aparținut lui *Atanaric*, deci, că ar fi fost din sec. IV. Chiar *D. Odobescu* s'a alăturat la aceste cetiri și păreri, ba a publicat și o monumentală carte, pentru care un avut material runic a fost adunat cu multă sânguință.

Dacă *Criptografia* ar fi fost însă ceva mai mult cercetată și pusă la contribuție, de sigur s'ar fi evitat această muncă inutilă. Căci această știință ar fi deslegat repede enigma. La cea dintâiu examinare cu ochiu de criptograf, s'ar fi văzut foarte limpede, că inscripția nu e decât o criptogramă de cea mai ușoară speță și de cea mai veche esență. Cheia ei este: *amestecul de caractere și ornamentarea*. E chiar surprinzător, cum atâția învățați au putut să nu-și dea seama de un fapt, ce sare în ochi. Și nu se poate găsi decât o explicație, fiind la mijloc Germanii: ultra-specializarea.

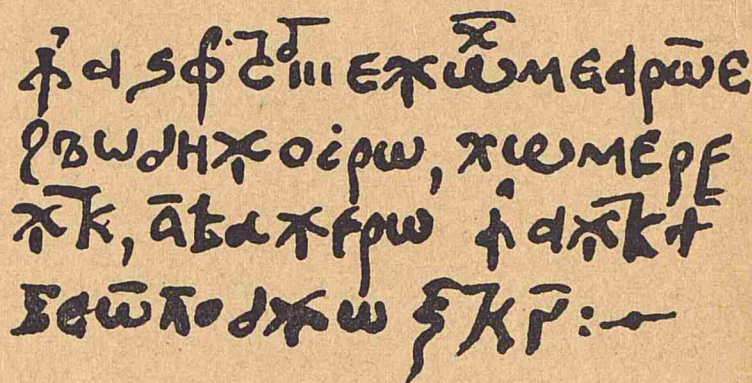

Fig. 2

Iată decriptarea. *Hi*; *A*, fără tăietură; *T*, cu brațele înclinate; *A*, arhaic; *N*, cu legătura între ambele picioare incomplectă; *A*, vechi latin fără coadă; *Rho*, din linii; *I*; *H*, latin; același *A* de mai înainte; *I*. După aceasta urmează cu minuscule latine ornamentate în linii: *r*, cu semi-bucula de sus îndreptată în linie horizontală; un *e* cu bucla ruptă și un *x*. Conținutul total este: *Atanarihai rex...* Prin urmare, ceea ce se afirmase din simplă intuiție, eia perfect adevărat. Tezaurul a aparținut lui *Atanaric* și ar fi fost îngropat în fuga acestuia dinaintea invaziei Hunilor. De data aceasta tezaurul este și datat și arta lui controlată. Ne găsim în fața unui monument gotic cert, din secolul lui Ulfila. La o singură obiecțiune trebuie să se mai răspundă. S'ar părea cam curioasă întrebuintarea literilor arhaice, fie salase, fie euganiane, în această inscripție. Pentru litera *a* însă nu este extraordinară supraviețuirea acestor tipuri, căci și cea glagolitică se descopere în cripte până în secolul XII. Suprimarea unor anume bare sau neterminarea literilor este iarăși ceva uzitat în scrierile ascunse, deoarece astfel se îngreuează mai mult deslegarea.

Dar dacă acest cript nu are valoare istorică pentru noi, decât doar că Goții erau atunci pe meleagurile acestea, și criptau ca Valahii de mai târziu, al *doilea document* este însă de o importanță desăvârșită. El constă în criptograma dela pag. 483 din textul *Psaltirei Scheiane*. Cunoscută de mult, această criptogramă a dat loc la multă trudă cercetătorilor. Bănuiala documentului de preț, împingea pe mulți către deslegare. Dar împrejurările au împiedecat pe toți aceștia să-și ajungă scopul. Păcat, căci ar fi fost de un mare folos în mijlocul luptelor acerbe pornite contra continuității elementului romanic în Dacia. (Vezi «Adevărul literar» No. 175, 1924) (fig. 2).

Cheia acestui cript este de acelaș ordin ca și precedenta. Se compune tot din *amestec de litere*, însă cu intervenirea de inversări, *fie de caractere, fie de silabe, fie în ordinea literilor din cuvinte*.

După cum se vede criptografia se complică pe măsură ce înaintăm către epoca modernă, ceea ce dealtfel eră un lucru știut. Aici suntem la a doua etapă a ei, la noi în țară.

Iată decriptarea. *I* slavon; un semn mic sus (*n*). Avem *In*. Apoi *alfa*, *s* latin, *phi*, un punct (*i*) *taf*, de formă curioasă și ornamentală, sus aruncat *a* slavon și peste el *semnul prescurtării*. Avem cu inversările necesare. *Sfiată....* De remarcat este *punctul*, unic în acest cript, în timp ce mai târziu criptarea cu puncte formează o a treia fază a criptografiei la noi. Continuu. *M*, compus din trei picioare; *E*; *T* fenician (acest *t* a încurcat pe toți cercetătorii, căci nu se așteptau la el. Pe noi nu trebuie să ne mire, după *a* de diferite tipuri vechi, găsit mai sus. Cel ce a tradus Psaltirea era de sigur un bun cunoscător al limbilor vechi, ceea ce se întâmplă până mai dăunăzi cu călugării noștri). Apoi vine, o *bară* sub *t* (*i*); *omega*, cu un *hi* deasupra. Avem iarăși *Metohi*. Apoi *M* latin; *E*; *alfa*; *rho* mic; *omega*; *E*; în rândul al doilea *zita*, ornamentat și *a* slavon. Impreună: Meroeța sau *Medreuță* (*omega* este foarte des luat în text drept *u*). După aceasta; *omega*; *delta*; *l* slavon; *hi*; o *bară* sub el; (*i*) *o*; *i*; *rho*; *omega*. Cu inversările: *Dorohoi* plus *doi i*. Mai departe: *hi*, *omega*, *M*, *E*, *rho* mic, *E*, sau: *homere*. Deoarece *u* este foarte des scris cu *omega* în text putem ceti *Humere*. Apoi *j* slavon; *Kappa* cu o coadă sus la stânga (*taf*); *alfa*: supramontat; *t*; *alfa*; *hi* cu *bară* la mijloc (*i*); *e* cu bucla ruptă; *rho* mic, *omega*. Cu inversări: *au etahorikit*. Apoi iarăși *psi*; *alfa*; *j* slavon; *kappa* cu coadă sus (*taf*); *lambda*, cu coada neterminată; și în rândul al patrulea *ia* ornamentat; Cetirea dă: *psaltikia*. Ultimul cuvânt este: *E*, *omega*, *lambda*, *o*, *g* latin întors în jos (mai târziu se întâlnește mai curent aceste răsturnări de litere), *t* fenician; *i* între ramurile lui. Avem: *Teologio*. Și înfine, cu liniuțe

caracteristice și fără semnul miilor, *data*, compusă din trei litere capitale; *Omega*, așezat vertical; *Kappa* și *gamma*, ceea ce ni-ar da 823. Nu putem, adăugă 6000 în față, căci criptul nu procedează cu suprimări de litere. Data de 1314 ar conveni de minune filologilor, dar nu și criptografiei. Că criptul este posterior anului 1000 este cert, căci astfel putem explica și alfabetul slav în tot textul. Dar prima traducere a fost cu siguranță făcută la acea dată.

Cetirea întregii criptograme este deci: *In sfiată (.....) mitohi Meareuță, i Dorohoi, i Humere, a metahorikit psaltikia Teologio: 823, sau în sfintele mănăstiri Mearăoța, i Dorohoi, i Humoru, au etaforisit psaltikia Teologu la 823; cu etaforisi; a traduce.*

Din acest cript reiese limpede că în Nordul Moldovei există în secolul X un puternic centru românesc, ceea ce de altfel era cunoscut din cronicarii ruși de mai târziu. Mai existau și trei puternice mănăstiri, cari au dat apoi loc al crearea a trei orașe. (Mirăuții și Dorohoi se știu a fi foarte vechi). Acest centru românesc renaște cam în același timp cu Slavii lui *Metodiu* în Moravia, unde Românii erau iarăși foarte numeroși. Probabil aceleași cauze au produs același efect la ambele popoare. Cu ce caractere va fi fost scrisă prima traducere e greu de afirmat, după cum e greu de știut din ce limbă s'a făcut. Din punct de vedere istoric, împingem cu acest script limitele cunoștințelor noastre în *Moldova* cu *cinci secole* îndărăt. Din punct de vedere etnic, avem un punct luminos în noianul de întuneric al Evului nostru Mediu. Nu probăm numai existența noastră în acel secol și în cel mai amenințat colț al țărilor românești, acolo unde nimeni nu s'ar fi gândit să o afle, ci, odată cu existența mănăstirilor și pe acea a trebuințelor culturalo-naționale însoțite de o organizație destul de înaintată și ca atare destul de veche. O cronică dela *Muntele Athos* (Smyrnakis) arată că în acest secol *Vlahii* au fugit în parte și s'au stabilit la acel munte. Acești Vlahi veneau de peste Dunăre și fugeau din fața triburilor mongolice. Ei erau păgâni și cu toată creștinarea lor, mergeau cu iconoclaștii. În puțin timp au întors Muntele Athos pe dos. Tipă Grecii ca din gură de șarpe, că li-au stricat republica. Pentru a avea această putere, trebuia ca *Vlahii* să fi avut o civilizație.

De altă parte și limba întrebuințată în cripte pare un soi de limbă franceză creată adhoc pentru criptografie. Aceasta este unic în știința scrierii ascunse, și este un argument foarte puternic în favoarea civilizației înaintașilor noștri de atunci. Ea este întrebuințată apoi în acest gen de scriere până în sec. XIII.

Cetirea acestui cript mai trebuie pusă de acord și cu *studiile* și *concluziile* istoricilor și filologilor, cari s'au ocupat de Psaltirea

Fig. 3 și 4

Scheiană. Operațiunea nu este grea. Nu sunt doi inși, cari să se fi înțeles între ei, nici asupra secolului în care a fost scrisă, nici asupra locului. *Sbiera* o pune în sec. XII în Macedonia; *Crețu* în sec. XIV

în Nordul Transilvaniei; *Candrea* afirmă, că este o copie după un manuscris mai vechi și că ar fi fost scrisă de trei copişti, dar nu spune când ar fi fost tradusă, etc. Cum primele noastre documente în limba românească sunt de pe la 1500, de sigur că-i vine greu oricui să ducă rotacismele mai jos de sec. XII. Dar, oricari ar fi formele lingvistice (după cum s'a constatat în diferitele copii ulterioare continue modificări aduse de copişti) este sigur, după cum am spus, ca și copia Scheiană să fi fost la rândul ei, unul din inelele lanțului acestuia și astfel această copie să poată fi datată la 1430. Din copiile de după anul 1000 singur criptul ar fi subsistat aproape intact. Totuși limba în multe locuri este atât de departe de cea a sec. XIV, încât numai mergând foarte aproape de Cyril și Metodiu și la începutul influenței slavone savante se poate pricepe existența ei.

Din același secol mai avem încă un document, de o importanță tot atât de mare. El este primul din o serie de piese, ce vor urnă, și din cari reiese că *Valahii* aparțineau unei secte religioase, în legătură cu Egiptul. Incercăm la celelalte cripte să explicăm legătura aceasta bizară. În criptul prezent constatăm numai, că și *Ephesus* a fost de aproape amestecat în secta Valahilor. Nu cred că vechiul templu, una din cele șapte minuni ale antichității, să fie cel cu pricina. Nu știu, ca în acest lăcaș să se fi petrecut mistere ca la *Eleusis*. Cred mai curând că *Nestorianismul*, cu dubla personalitate a lui Hristos, să fie, o reeditare a *Arianismului*, cu două secole mai târziu. Se știe într'adevăr că consiliul dela Ephes a condamnat în sec. IV pe patriarhul Bizanței, al cărui nume a trecut apoi sectei. Cele două secte în chestiune, ca și mai târziu *Templierii*, sunt concurente creștinismului oficial, și atacă fără înconjur persoana divină a Mântuitorului. Din punct de vedere românesc amestecul Valahilor și în această mișcare, probează pe lângă existența lor neconținută în Balcani, dar și puterea și importanța lor în aceste regiuni. Lucruri extrem de noi și de neașteptate pentru trecutul nostru. (Vezi «Ad. lit.» No. 180) (fig. 3 și 4).

Desenul pe care îl dau, este după o fotografie obținută grație deosebitei amabilități a d-l *Millet*, reputatul bizantolog francez. Ea reprezintă pe *profețul Zaharia*, din icoana «Intrării în Biserică», și pe primul din *marii profeți*. Ambele icoane se află de o parte și alta a ușei de intrare din biserica cea mare dela *Studenita* (Serbia). Această biserică, se știe, a fost zidită de *țarul Miliutin*, cam pe la 1312 (cea de a doua, datând din sec. XI).

Este cea mai reputată mănăstire a vecinilor noștri și se află drept în mijlocul țării pe un afluent al Moravei. După cum vom vedea

aceeaș biserică egipteană, pe aceeaș icoană, o vom găsi atât la *Curtea din Argeș* cât și la *Boiana* Assanilor din Balcani. Deci Valahii erau stăpâni în acele epoci pe ambele maluri ale Dunării. S'ar putea deasemeni scoate drumul de legătură al Daciei cu Adriatica și existența Românilor în Serbia, înaintea celei din Balcani. Ei ar fi venit dela Adriatica în spre Nord. Țiu să remarc, că, dacă cheia criptului este aceeaș, la cele trei biserici menționate, totuș nu ne aflăm în fața unui *calapod*, pe care l-ar fi putut reproduce zugravii după decalchieri. Criptele diferă și ca formă a cuvintelor și ca inversări de litere. Deci zugravii, sau arhitecții lor, criptau conștient. Ei erau din secta, pe care o înscriau pe ziduri și deci secta există mereu.

Dar iată descrierea.

Pe *profetul Zaharia*. Dela dreapta la stânga, primul rând *V* (din bulele papale); *A* de ornament; *H*; două puncte (*a*); *lambda* stricat sus; la dreapta lui, un *i*; *o*; *k*; și peste haină la stânga *E*; *l* gotic occidental. În tot: *Valahio Ekl*, pentru *Valahika Ekli* (Eklezia). Vom regăsi la Argeș de două ori aceeaș prescurtare a cuvântului.

Rândul al doilea scris cu roșu, nu se poate desluși pe fotografie.

Rândul al treilea, iar dela dreapta la stânga ne dă: *I*; *E*; *O*; *psi*; bara lui *psi* cu o bară sus dreaptă (*gamma*); un punct (*i*) *Egipsio*. Apoi, *E*; *Z*; din ele format un *H* (*i*); *phi*; În tot *Ephiz*. Deci *Egipsio-Ephiz*.

Rândul al patrulea, scris cu roșu, nu se poate iarăș ceti.

Rândul al cincilea ne dă, iar dela dreapta la stânga. Probabil *ita* de ornament; *E*; un compact: *V* (*i*), cu picior la dreapta (*lambda*), și cu o toartă la stânga (*sigma*); alt compact *K* cu *gamma* legați; un punct (*i*). În tot: *Ieglisia*. Remarc forma cu *gamma*, care se va reproduce peste tot și care în filologie este extrem de curioasă la Români.

Ultimul rând, scris cu roșu, dar cetibil, ne dă: Un *Ia* slavon peste haină la stânga; un *cârlig* (*u* latin); un compact *N*; *A*; un *Rho* cu bucla deschisă la dreapta; și *E* ornamentat; apoi jos încă un *E* culcat. În tot: *Ianuaree* formă românească pură. Apoi vine *data* compusă din trei litere supramontate de trăsăturile reglementare. Un *O* legat de un *omega* vertical și acesta de un *G* latin, adică: 873. Altă cetire nu poate fi, căci cu *omega* luat drept *Z* ar da 7073, ceea ce este imposibil.

De ce a fost însemnată data aceasta în raport cu biserica egipteană a Valahilor, nu pot ști. Cine știe ce eveniment necunoscut nouă ascunde acest cript. Pe noi ne interesează însă, după cum am spus, din punctul de vedere al existenței Românilor la acea dată,

în Serbia. Remarcăm mai ales coincidența râului Morava cu Moravia locuită de Români.

Să trecem la partea din stânga ușei, adică la *Marii Profeți*. Nu pot distinge decât ce e scris pe primul profet. Fotografia e prea slabă pentru a ceti și restul, decalchiez deci, numai ce e cetibil.

Pe partea dreaptă a figurii avem *V* cu *S* legat de el (*Is*); *B* slavon; *N*; *Y*; *I*; *Y*; *S* adică *Ibisinis* pentru *Abisinia*.

Pe partea stângă de jos în sus. *Alfa*; *E*; *X* grecesc; *Ni* grecesc, legat de *E*; *H* grecesc legat un *alfa*. Sau *Aheieia* pentru *Grecia*.

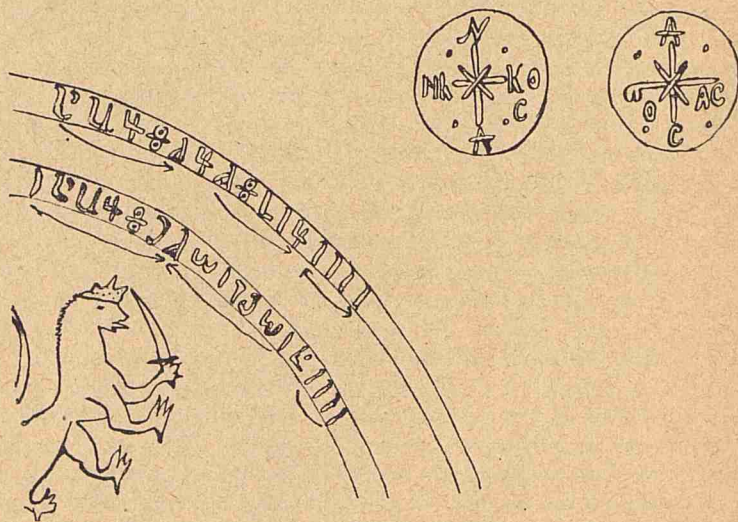

Fig. 5

Aceste țări sunt probabil menționate ca având puternice organizații ale bisericii mai sus menționate. Dealtfel vom vedea mai pe urmă că de mai multe ori se citează asemenea țări, probabil tot în același scop. Nu va scăpa surprinderea și importanța faptului, că secta e tare în o serie de țări cu reputație pe atunci.

Al treilea cript în posesiunea noastră este cel de pe un vâl de mătase dela mănăstirea *Catholicon* din *Muntele Athos*. Figura noastră este dată după un desen al lui *Sevastianov*, fotografiat de *G. Millet* (fig. 5 și 5¹). (Vezi «Ad. lit.» No. 180) și reproduș apoi de «Recueil des Inscriptions» publicat de școala franceză din *Athens*. Cele patru arcuri de cerc se găsesc la cele patru colțuri ale vâlului, dimpreună cu cei

patru lei, iar la mijloc trei medalioane, din cari unul cu monograma lui Hrist. Celelalte două medalioane au fost cetite «*Andronikos Palailogos*», iar criptele din arcuri au rămas nedescifrate. Ar fi fost preferabil pentru acești învățați să nu fi descifrat nici cele două medalioane, căci nu știu unde au putut ceti asemenea nume.

Pe medalionul din dreapta cetim împrejurul crucii și în sens retrograd: *AC* la capătul din dreapta; *A* sus; *n* la capătul din stânga; *o* ceva mai jos și *C* la capătul de jos. În tot avem: *Asanos*.

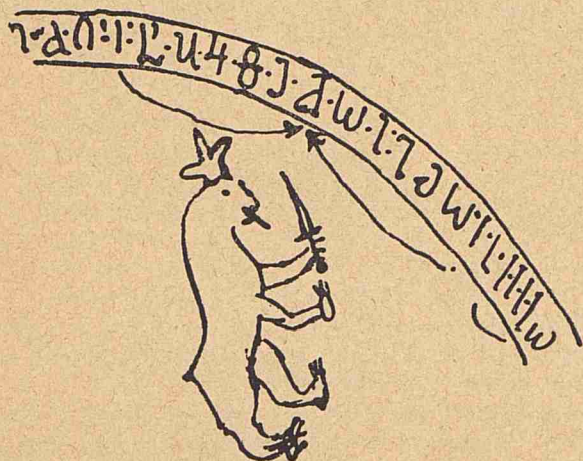

Fig. 5¹

Pe medalionul din stânga urmând la fel: *KOC*; *N*; *H* (slavon) *lambda*; și *A*. În tot: *Cosnila*.

Deci *Cosnilă-Asan*.

De remarcat sunt *oasele de mort* puse pe cruce și cele *patru cercelețe* împrejurul aceleiaș cruci. (Secta pitagoriciană).

Să trecem la cripte însăș.

După cât se constată, ele seamănă, două câte două; Cu mici greșeli de desemn cele două ne dau.

Cel de dedesupt, sărind trei litere, probabil prost copiate. *I*; *Gamma* întors în jos; *U*; *4* (*p* din bule întors la dreapta), un *opt tăiat (teta)*; *I*; *Ia* slavon. În tot: *Iguptia* sau luând pe *u* drept *i* slavon: *Igiptia*. Sărim după aceasta șase litere și retrogradăm. *I*; *E* horizontal; *G*; *L* întors în sus și la stânga; *I*; horizontal și acelaș *Ia* slavon întrebuințat mai sus. În tot: *Ieglisia*.

Apoi vine *L* cu un *i* sus și *patru de unu*, cu un *u* mic la urmă. Cele patru bețe reprezintă cu siguranță data 1111, căci se reproduce pe toate criptele; literile dela început și sfârșit diferă pe aceste cripte, ceea ce înseamnă că au fost desenate greșit. Cât despre cele trei litere dela începutul criptului ele ar putea să fie dinadins puse pentru a încurcă pe decriptori, ceea ce și azi se face foarte des în criptografie. Ceea ce dealtfel poate să fie și cu *L*, *i* și *u* dacă nu sunt *litere convenționale*.

Trec la criptul de deasupra. Am cu aceleași litere: *Igiptia*. Apoi un *4 (u)* sau *i* slavon. Apoi retrogradând peste 5 litere. Un *4 (u)*; *I*; *L*; un *opt tăiat (teta)*; *A*. Cu inversări cetim: *i Ultia*.

Apoi vin iarăși cele *4 bețe* cu *L* și *i* sus.

Cetirea acestui cript ne dă *Igiptia i Ultia... 1111...*

Ce poate fi acest *Ultia* și ce poate fi această *biserică egipteană*? A doua nu poate fi decât *secta lui Pitagora* originară din Egipt. Ne întemeiem mai ales pe criptele ce vor urmă. Găsim într'adevăr și la *Boiana* și la *Curtea de Argeș* (Boiana este zidită de Constantin Asan) aceeași *biserică egipteană*. Nu trebuie să se confunde cu vreo sectă modernă cu nume de orașe egiptene. Cât despre cuvântul *Ultia*, el nu poate fi decât *Oltenia* (metateza lui *Alutia*). Cei *patru lei* (cu cele *4 ghiare vizibile*), astfel cum ni-i dau figura, sunt *leii Olteniei*. Deci aceasta ar fi forma veche a cuvântului derivând din *Aluta*, prin metateză. Și acum să legăm totul.

Dacă ținem seamă de tradiție și anume că orașul *Craiova* a fost creiat de *Asani* și că biserica *Sf. Dumitru* din acel oraș a fost de asemenea zidită de Asani, putem pune la punct criptul nostru. Avem la 1111 o *Oltenie independentă* (leii sunt cu coada în sus). Acolo domniă un anume *Cosmilă Assan*, probabil străbunicul lui *Petru* și *Ion*. El se consideră împărat roman, căci pe vâl există și *vulturul Bicefal*. Ori mai degrabă, acești Asani erau scoborîtori ai cine știe ce împărați romani, originari din țările noastre.

Remarcăm *cifra patru*, întrebuințată mereu. Ea este numărul simbolic al sectei din Memefis, sectă adusă de Thales în Grecia și trecută de Pitagora lui Zamolxis al Dacilor. Secta aceasta a fost una din propagandele religioase plecate din cetatea Faraonilor cu mult înaintea creștinismului. Reînviată de arianismul egiptean, în vremea Goților, ea a dat ocazie Valahilor să răstoarne secole dearândul, sub conducerea acestor triburi germanice, întreg imperiul roman. Săpăturile arheologice din ultimul timp, făcute de D. Pârvan o confirmă ca extrem de puternică în timpul Dacilor, ceea ce explică ușor puterea acestui din urmă popor.

Dacă analizăm criptarea însăși, vedem că ea s'a complicat. Întrubunțează puncte între litere amestecate și ornamentale, pentru a induce în eroare pe decriptori. De asemeni introduce litere inutile la început și sfârșit cu acelaș scop vădit.

Din punct de vedere istoric ne găsim în fața unei surprinderi tot atât de mari ca și în cazul precedent, căci, dacă existența Românilor acolo este mai veche, aici cel puțin avem deaface cu un *Stat independent* cu cel puțin un *secol jumătate* înainte de Radu Basarab dela biserica domnească din Argeș. Existența Asanilor dincoace de Dunăre răstoarnă teoria lipsei de legături a celor două maluri înainte de pretinsa descălicătoare dela 1300. Ea explică până la un punct și existența portretului lui *Ionit* la biserica mai sus pomenită, portret, ce are criptat pe cingătoare numele Împăratului român.

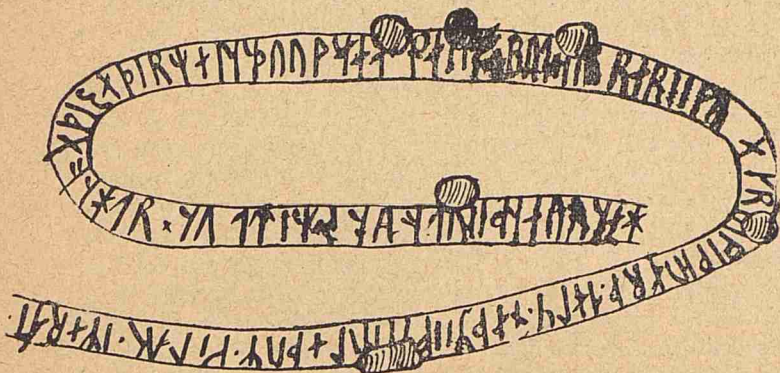

Fig. 6

Criptul dânsului are tovarăș la Athos, deci eră în tradiția familiei. Existența dânsului explică mai ales, ieșirea acestor Asani înainte de 1200 și încercarea lor de a se face împărați ai Românilor și Bulgarilor. Origina și secta concurentă creștinismului, îi împingeau la acest pas.

Al patrulea cript se află pe flancurile leului din fața *Arsenalului Dogilor din Veneția*. Se știe, că acest leu străvechi a fost ridicat la anul 1687 de amiralul Moronzini din Pireu și dus în patria sa natală. Criptul de pe el se compune din două părți: pe fiecare flanc câte o inscripție. (Vezi «Ad. lit.» No. 180) (fig. 6).

Cea de pe partea stângă este mai bine conservată. Pe aceasta am putut o descifra.

Partea centrală a lui *S*, dela stânga la dreapta. Incepe cu o *cruce mare*. Apoi *semnul miilor*; o *cruce* (alfa); *Kappa* (cursiv), *I* și *R*. Ceeace dă: 1128, cu *I* drept *H* slavon. O *stea* apoi. Pe urmă: *taf*; *A* fără bară; adică *ta*. Pe urmă *I*; *G* (cursive); *I*; *Psi*; *alfa* ornamentat. Urmează sărind șease litere și revenind: *I*; *lambda*; *I*; *sigma* arhaic; *A*; *gamma* întors; In tot: (*ta*) *igipsia iglisia*. Apoi *I*; *alfa*; legat de el un *ita* (H), o *cruce* (alfa), *lambda*; *A*; *V* arhaic grec; o *cruce* (*a*) și *k* cursiv. In tot *i Valakia*.

Deci cetind linia întreagă: 1128, *egipsia iglisia i Valakia*. Adică *biserica egipteană și valahă*. Vedem deci, ca și în cazul precedent, în aceeaș epocă, apărând la Pireu, criptat pe leul cel mare, aceeaș biserică egipteană și Valahă. Că Valahii vor fi fost, în acea epocă, prin acele regiuni, faptul este cert, căci după cum am scris din cronica lui Smyrnakis reiese că în sec. VII și VIII, Valahii, alungați, de peste Dunăre, fug până în fundurile Greciei. Ce se va fi întâmplat însă la începutul sec. XII să apară în localități atât de depărtate, criptată, această biserică egipteano-valahă? Intrebarea atrage după sine destul de greu un răspuns. Afară dacă tocmai invazia Vlahilor păgâni n'ar fi atras după ea reînvierea vechilor credințe teosofice egiptene. Este probabil că adevărul să fie acesta. In cazul de față, așadar, Vlahii fugăriți din Dacia, aruncă în tot imperiul bizantin un ferment nou de disensiuni religioase, ca și când iconoclastii n'ar fi creat destule încurcături. Ei joacă un rol însemnat în consecință, rol care ar trebui ținut în seamă, și care ar putea explica multe întâmplări din imbrogliul bizantin din acea epocă. Epoca, după cum vom vedea imediat, coincide și cu începuturile de Stat valah la Dunăre și în aceste condițiuni s'ar mai putea induce, că o *Renaștere Valahă* se pronunță puternic în acest timp, renaștere care va da apoi loc, imperiului Asaneștilor și Țărilor trans-dunărene. Nu cumva *triburile mongolice*, venind din țările centrale asiatice, găsind în Carpați secte teosofice asemenea celor tibetane să fi ajutat pe Valahi în mișcarea lor? Poate astfel s'ar explica și miraculoasa salvare a poporului latin de pe malurile Dunării. Mai târziu Slavii nu se plâng oare, că Valahii ar fi ajutat pe Tătari, trecându-i Carpații în spatele regelui Ungariei? Dece n'ar fi făcut-o și mai înainte? (*Nestor*).

Dar să continuăm decriptarea. Pe partea superioară a lui *S* dela stânga la dreapta, avem aceeaș *cruce mare* de despărțire. Apoi *e* de formă ornamentală; *I*; *sigma*; *t* mic ornamentat: *eti*. Apoi *alfa*, *I*, *R*, *G*. de formă arhaică. Data: 1113. Notăm data de la Hristos și în cazul acesta. Apoi o *cruce*. Apoi: *N*; *ita*; o deschis jos; *lambda*;

a arhaic; *k* cursiv; peste *ita* la dreapta o buclă adică *e* mic. In tot: *Nicolae*. Continuu: o cruce (*a*); *R*; (cruce) (*a*); *I*; *B* întors fenician; cruce (*a*); o literă stricată; *sigma* arhaic. In tot: *Basarabi* (...). Apoi o cruce. Urmează *B* slavon (*V*); *delta* (tăiat jos; *I*; cruce; o parte stricată; Apoi *B*; *R*; cruce; o literă (?); *Rho*; *lambda*. Probabil *Vdi*... *Bălgări* (....). Adică toată linia: *III13*; *Nikolai Basarab*... *ot Vdi ot Bălgăria*. *Vdi* pentru *Vidin*.

Fig. 7

Controlăm deci cetirea de pe inscripția dela Curtea de Argeș. Mai avem un domn dela Vidin. De data aceasta domnul este din *III13*. Legătura *Basarabilor* cu *Vidinul* și cu partea cealaltă a *Dunării* este probată. Ei au fost din secta pitagoriciană. Se va mai proba aceasta de multe ori ulterior. Au jucat deci un rol foarte însemnat în Balcani. Infine, unul din *Nicolai Basarab*, din încâlcita genealogie a familiei în sec. XII și XIII, este acesta. O neașteptată concluzie: *Basarabii sunt de peste Dunăre*, iar *Asanii de dincoace de Dunăre*, adică exact contrariul celor admise până acum.

Continuăm decriptarea. Răsturnăm criptul pentru a ceti partea de jos a lui *S*. Avem un *taf* ornamentat; *R*; câteva litere acoperite în parte; *alfa* arhaic; *I*; *R*. slavon; *ita* slavon; de el legat *lambda*; cruce. Partea dela urmă dă cu siguranță *Iliria*, iar cea dela început *Tra*(....). Probabil *Traco-Iliria*. Apoi *R*; *a*; *gamma* întors; cruce (*a*); *M* format din două litere. Deci *Agram*. Apoi două cruci. Apoi *rho*, *ipsilon*; *ita*; *sigma* arhaic; adică *Siria*. O serie de litere stricate.

Apoi o cruce. Apoi *a*; *lambda*; *V*; *rho* ornamentat; *I*; *b* ornamentat arhaic; compact de *A* cu *K*. Deci Calavria. Și înfine *I*; *V*; *cruce*; *R*; compact *I* sau *A*. În tot: *Iviria*.

Cetirea totală ar fi deci: *Traco-Iliria*; *Agram*; *Siria*; *Calavria*; *Iviria*; cari n'ar fi decât țările unde secta își avea cele mai puternice centre ale sale.

Pe criptul de pe flancul drept, la mijloc, se poate distinge iar cuvântul: *Valaka*. Mă mulțumesc cu atât.

Trebuie să adaug că acest cript a fost interpretat în *runice* scandinave, fără însă a obține aprobarea lumii științifice. Și pare, că controlul dă dreptate acestei lumi.

Criptul este cum am văzut un amestec de alfabet, între cari arhaicele grece domină, ceea ce este în nota locală, adică la Pireu.

Al *cincilea cript* este cel de pe un *inel-pecete*, în posesiunea d-l A. Maniu. El pare după factură, ornamentație și mai ales după cript, perfect autentic. Ar fi trebuit un prea versat criptograf să poată plăsmui un asemenea fals. (Vezi «Ad. lit.» No. 175 (fig. 7).

Cele ce vor urma, o vor proba-o. Figura arată fața scaunului. O cameie veche și de jur împrejur: criptograma. Pe dosul scaunului foi de palmier și o cruce din patru stele. Apoi 31 de unghiuri pe multe. Seamănă ca factură, perfect cu cel din degetul lui Radu Basarab dela Argeș. Și acela are foi ornamentate pe dosul scaunului. Numărul 31 este al sectei pitagoriciene; îl vom găsi pe medalia lui Mihaiu-Viteazul din Muzeul dela Viena.

Acum să decriptăm.

Plec dela *cruce*, care poate fi un simplu cârlig. *Io* compus din o neterminat sus și legat de *i*. Apoi *Rho*; *alfa*; *delta*, cu coada uzată; *u*. Sărim patru litere și retrogradând. *N*; *I* slavon; *gamma* întors la stânga, *u*. În tot: *Io Radu Nigu*, cu *r* sărit ori suprimat ca criptare pentru a încurcă pe decriptor. Deci *Radu Nigru*, cu forma în *i*. Apoi un *W*; un *cerculeț*; un *pi*; un alt *cerculeț*; un *N*, un *Rho*; un *sigma* horizontal fără linie de unire a celor trei brațe; un *I* slavon. Cu inversări avem: *W. Prsină*, pentru *Prstină*. Vin apoi două liniuțe însemnând *milesimul datei*, aici data. Plecăm dela *cruce* ori cârlig (*alfa*); apoi avem *I*; *Kappa*; și *Rho*; cu inversări *APKI*, cu *I* pentru *H* slavon, adică 1128. Totalul ne dă: *Io Radu Nigru W. prstină 1128*.

Ne aflăm prin urmare precis în fața *inelului-pecete al descălicătorului Munteniei*. El este criptat, deci Negru face parte din secta văzută. Criptul dă anul dela Hrist, nu este schimbat și este asemenea celui dela Asan. Chiar și inversările pentru cuvinte sunt la fel. Cheia lor ar fi: alternare de cetiri directe și inverse dela un cuvânt la altul, plus inversări de litere.

Din punct de vedere istoric documentul acesta pune la punct chestiunea descălcătorii. *Radu Negru* nu este nici cel dela 1350, nici cel dela biserica domnească, dela 1260, ci a fondat Muntenia tocmai la 1128. Dealtfel cronica anonimă îl așează la 1208, ceea ce arată că data inelului nostru nu este așa de imposibilă. Vedem deci că *Muntenia* este posterioară *Olteniei*, ceea ce iar se admitcă de istorici. Ea se fundează în timp ce în Oltenia domniau *Asanii*, tocmai la începutul sec. XII, adică cu 100 de ani înaintea imperiului *Asaneștilor*. Și aici ducem istoria acestei provincii cu cel puțin 150 ani îndărătul lui *Radu Basarab dela Argeș*. Unde se află acum autenticul *Radu Negru*, rămâne de stabilit. Problema descoperirii lui se pune tot atât de pasionată, ca și mai înainte.

Fig. 8

Al șaselea grup de cripte, este dela începutul sec. XIII, din *Balcanii Asanilor*.

Primul din acest grup este *semnătura lui Ioniță Asan II*, Împăratul Românilor. Ea se află în biserica «40 de mucenici», zidită de el, în capitala lui, *Târnova*. Biserica aceasta, ca și toate bisericile *Asanilor*, este clădită în acelaș stil ca cea domnească dela *Argeș* și cea dela *Studenita*. Iconografia lor este identică. Criptul în chestiune se află scris răsturnat și la sfârșitul unei invocațiuni. Invocația sună pe grecește: «stăpână și născătoare de Dumnezeu». Criptul este într'un *chenar* pe zidul interior. El este deci al unui împărat, după tradiția Romei, Egiptului, Bizanței și a țărilor bulgari.

El a fost semnalat de arheologul rus *Uspenski*, fără însă a-i fi putut da deslegarea. Iată decriptarea. (Vezi «Ad. lit.» No. 132) (fig. 8). *Ÿ* cu bară sus și fără buclă; sub el un *o* deschis (acești *o* sunt foarte uzitați în timpurile mai vechi). Deci: *Io*. Apoi avem *Y* cu o frumoasă coadă învârtită în formă de *S* de la stângala dreapta. După

această un *U*, în formă de 4 (forma grafitelor) cu coada învârtită în *S*, dar de sens contrar. Apoi un *H* slavon (*Ѡ*), cu o cruce mică la stânga (*a* glagolitic), cu un punct la mijloc și cu semnul duplicării sus, pe ramura stângă. Acest *H* slavon este luat aici și ca *I* și ca *N*. Apoi avem un *Z* ornamentat de formă cu coadă. Această coadă este ornamentată în formă de 3, iar toată litera asemenea este ornamentată în formă de 3. Cum ramura de jos este lipită de bara lui *H* din față, această bară cu *Z* întreg dă și un *K*. Infine ultima literă: un *A* de formă unui dreptunghi fără latura de jos; cu două puncte jos și cu tăietura dela mijloc sinuoasă.

Toate aceste litere sunt capitale, de formă gotică medievală, afară de *a* glagolitic și de *H* slavon.

Cetirea este *Io Iuanniza*, sau *Io Ion (plus) Nika*. Criptul este deci dublu. Dacă socotim cele trei puncte, vedem că *Ioniță Assan*, a făcut parte dintr-o sectă. Ultima literă *A* are deasupra și în profil un *nivel de apă*. Tăietura sinuoasă nu este decât în profil, un *ciocan* și o *mistrie*, iar litera totală reprezintă un *echer* de formă veche (gaura de sus este pentru firul cu plumb). Cei doi de 3, dau rangul sectei, 33; cel mai înalt rang. A doua cetire, *Io Ion (plus) Nika*, reprezintă *rangul princiar* în toate sectele religioase. Iar cele trei cozi ornamentate (*Y*, *U* și *Z*), dau anume semne din dicționarele acestor secte. Două sunt de acelaș sens, iar a treia este de sens contrar (cea dela mijloc).

Toate aceste semne sunt și azi în curs la secta mistică a «*Zidarilor liberi*», sectă creată de marele maestru al *Templierilor*, *Jacques de Molay*, în timpul procesului, care s'a terminat cu arderea lui și distrugerea ordinului. Cuvântul *Io*, din față, nu este altceva decât *I* plus *omega*, înlocuind *alfa* plus *omega* cu inițiala lui *Hrist*. Cuvântul simbolizează la toate sectele, începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. *Ordinul Templierilor*, care a existat dela jumătatea sec. XII până la jumătatea sec. XIV, a fost un ordin de colonizatori și de financiari. Pe timpul acela de nesiguranță el avea comptuare în formă de *turnuri patrate*, cu turnulețe sus (castelul de la Iași); ori cu trei rânduri (biserica lui Negru-Vodă din Câmpulung); ori cu trei rânduri, trei ferești de fiecare rând, trei uși, trei deschizături, etc. (Sân Nicoadă Argeș); ori cu ziduri înconjurătoare în trei sau în cinci colțuri (cetatea Poenari și Cetatea lui Țepeș); ori cu curți pentagonale și săli cu cinci pilaștri (Castelul Huniedoara). Acolo ei păstrau averile lor, ale prinților și avuților și făceau operațiuni de bancă. În occident puseseră astfel mâna până și pe tezaurul Coroanei Regilor Franței. Puterea lor devenise atât de mare, încât Papa cu Filip

cel Frumos le-au intentat cunoscutul proces și i-au desființat, confiscându-le imensele averi.

Or, secta aceasta există tocmai pe timpul lui *Ioniță Assan* și pe acea vreme mergea mână în mână cu Papalitatea. Ei se datorește și o colonizare a Banatului.

Știm prin urmare că *Ioniță Assan a fost dintre acești Templieri*.

Această nouă *informație istorică* este pentru noi o adevărată revelație. Ea arată că *țările noastre erau organizate* și cu o *viață economică* foarte dezvoltată, altfel n'aveau ce căuta Templierii-bancheri în ele. După documentele precedente lucrul nu mai este atât de surprinzător.

Ea arată că *Ioniță Assan* n'a fost catolic ci Templier, iar certurile lui cu Papa și omorârea lui Baldovin de Flandra au astfel explicație. Latinii erau destinați să cucerească Ierusalimul, nu Bizanța. Probabil că și banii Templierilor fuseseră puși în joc, în faimoasa cruciadă, care s'a terminat cu prädarea bisericilor din bătrâna capitală a lui Constantin.

Ea arată, că, cu ajutorul Templierilor, s'a încercat crearea unui *imperiu românesc* în mijlocul anarhiei evomediale. Ar fi fost deci o concurență Papilor, cari încercau acelaș lucru în *Ungaria*. Că și țările de dincoace de Dunăre au făcut parte din această încercare, nu mai încapе îndoială. Asanii din Oltenia și ajutorul adus de Assan din Moldova pentru a-și cuceri tronul (cronicile bulgare), sunt indicații precise. *Portretul acestuia cu criptul dela Biserica Domnească din Argeș completează totul*. Prin urmare *teoria cu Dunărea blestemată*, rămâne o nenorocită invenție, ca și *Descălicătoarea* din sec. XIII și XIV.

Informația mai arată, că teoria lui *Io*, (prescurtarea cuvântului *Ioniță*?) este de acelaș calibru și cu acelaș rezultat. Imitațiile în știință duc totdeauna la asemenea sfârșituri. Nu înseamnă, că dacă Sârbii și Bulgarii imitau pe împărații Romani, ca și noi să fi făcut la fel.

Ea arată înfine și precis *existența altei secte* în timpurile cele mai *nebuloase ale istoriei noastre oficiale* și explică dintr'odată nebulozitatea aceasta. Aceste secte nu lăsau documente. Ele lăsau cel mult *criptograme* pentru inițiați. Și nenorocirea a fost că inițiații dela noi nu au avut intuiția nici măcar a existenței lor. Abia după bănuiala emisă de mine, câțiva au deschis ochii. Constat încă odată, că criptul procedă dela aceleași reguli ca și precedentii: amestec de litere cu ornamentări. El este *dublu*, ceeace denotă o rafinare destul de mare, și care nu se întâlnește în occident în acea epocă și nici chiar mai târziu.

Alte două cripte din acest grup sunt, cel dela *Mănăstirea Berindé* din Balcani, și cel dela *Boiana*, lângă Sofia. Primul lăcaș sfânt nu se știe cărui *Assan* este datorit, dar după stil aparține grupului assanesc.

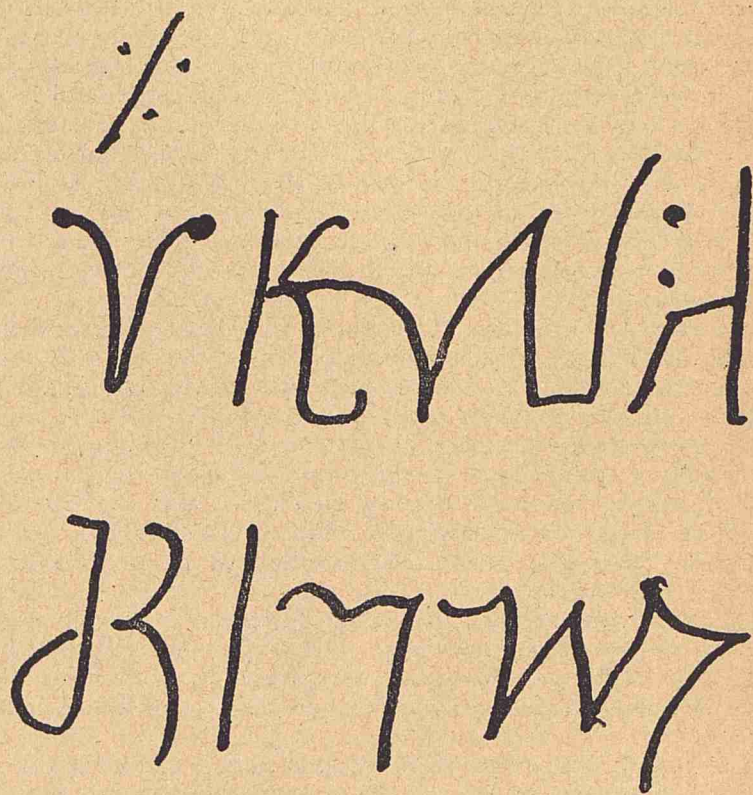

Fig. 9

Al doilea, este o frumoasă *biserică*, în genul celei domnești dela Argeș și ar fi datorită pietății *Sevastocratorului Assan*, unchiul țarului *Constantin Assan* și nepot *Sf. Ștefan* al Serbiei. Inscripția ne dă precis data: 1259. Ambele cripte din ele ascund aceeași *biserică egipteană* pe care am găsit-o în criptele precedente. Acești Assani erau

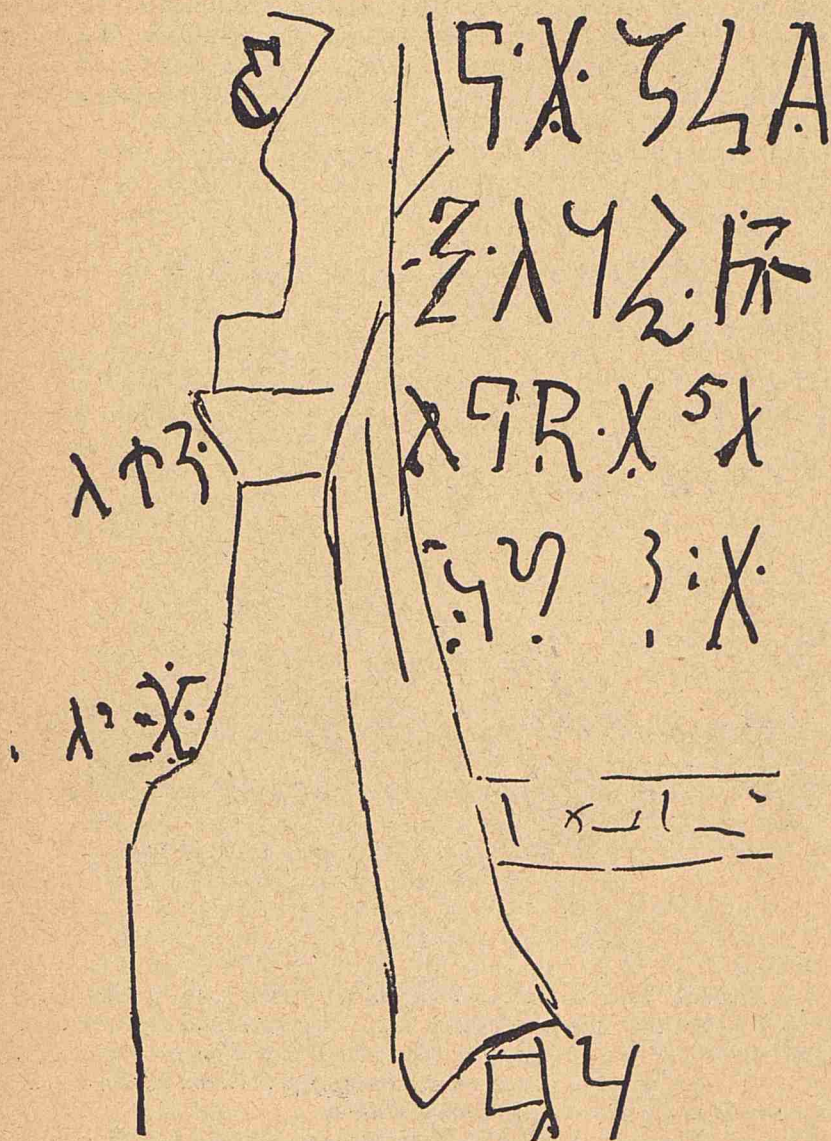
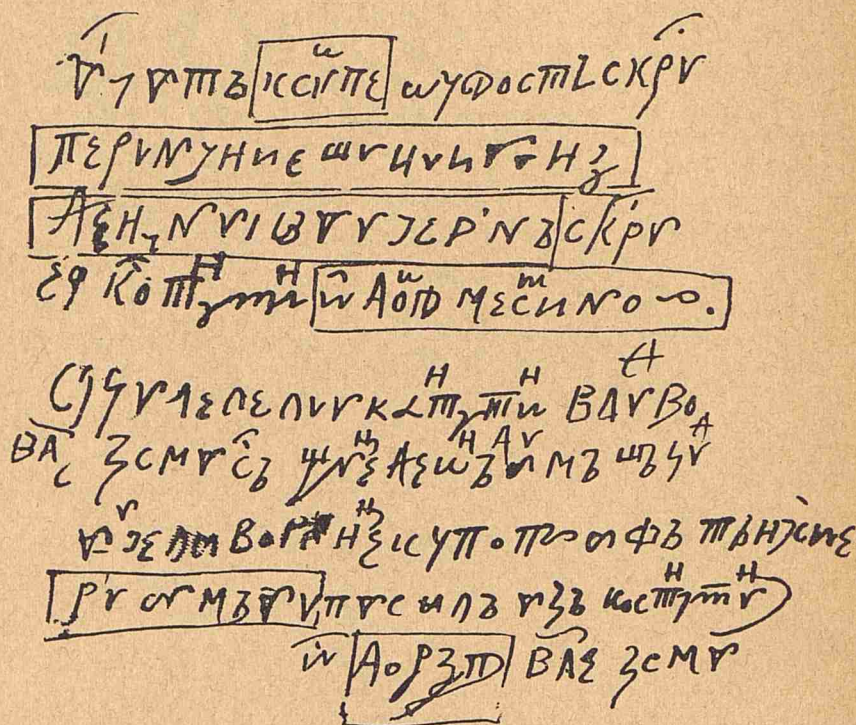

Fig. 10

deci din *secta pitagoriciană*, care, repet, nu trebuie să se confunde cu unele ramuri ale «Zidarilor liberi» cu nume memfitice, căci acești zidari au fost reînființați mult mai târziu de epoca criptelor noastre. Am văzut că Jacques de Molay a reînființat ordinul abia în mijlocul sec. XIV.

Iată decriptarea. (Vezi «Ad. lit.» No. 166) (fig. 9).

V 7 V Π B [K C I P E] ω γ δ ο σ τ λ c k p v
 [Π Ε ρ ν μ γ η η ε ω ν υ ν υ γ γ η z]
 [Α ε η ν ν ι ω τ τ j c p' n z] c k p v
 ε ρ κ ο π τ γ η η [ω Α ο τ δ μ ε σ ι ν ο ~].
 C j γ v 1 ε ο ε ο ν ν κ λ π γ η η B A V B o A
 B A c z c m v c z γ η z A ε ω z η μ z ω z γ v
 v z ε o m B o p A η z c γ π . π ω σ φ z π β η z η ε
 [p v σ m z v γ π τ c η η z v z z κ σ π γ η η v]
 η [A o p z π] B A ε z c m v

F g. 11

La *Berindé*. Sus, o *linie cu trei puncte* peste ea, probabil unul s'a șters. Aceasta înseamnă filiațiunea unei secte mai noi din una veche. Apoi vine *ipsilon*: *Kappa*, *ipsilon*; al treilea *ipsilon* în formă de *u*; acești doi *ipsiloni* dau un *sigma* ornamental și *horizontal*; două *puncte* (*a*); *lambda*. Cu inversările cerute. *Iklisia*.

Rândul al doilea I mare latin, cu coada adusă ca a *f*; pes e două bucle, din cari una deslegată (*pi*); o *bară* (*i*); *gamma*; capita

întors la dreapta; *sigma* orizontal de ornament; legat de el un *alfa* fără buclă. În tot *Igipsa*. Adică criptul ne dă: *Iklisia Igipsa*.

La *Boiana* (fig. 10), pe haina *proorocului Zaharia* (ca la Argeș); din *icoana intrării în biserică*, dela ușa de intrare (ca și la Studenița), avem: *Epsilon*, în stânga ornamentului și în primul rând; dincolo de ornament un *G* latin; *X* mare; *trei puncte* (*i* și *e*) *Zed* ornamentat *patru întors* (*p* din bulele papale) *A* mare latin, cu un punct jos (*i*). Deci cu inversările necesare: *Eghipziea*. (Vezi «Ad. lit». No. 166).

În rândul al doilea: *Epsilon*, întors la stânga, *lambda*, cu un punct (*i*) în față, *gamma* mare întors la stânga; *zita* cu trăsătura de jos ornamentată; *ia* slavon iarăș ornamentat: Asemenea cu inversări: *Eglisia*.

Rândul al treilea, pe dreapta *alfa*; *P* latin mare întors; *R* latin; *hi*; două puncte (*2 i*); cifra 5; și *lambda*. În tot cu inversări *Aprihil*. 5.

Rândul al treilea, stânga și plecând dela dreapta la stânga *Un punct*, *Z*, *psi*, *lambda*, adică 6721=1213. Probabil, ca și la Argeș biserica a fost începută atunci și sfârșită la 1259.

Rândurile următoare sunt șterse și nu se pot ceti. Păcat. Probabil, că aici am fi avut o informație mai mult.

În tot, inscripția ne dă: *Egipsia Eglisia 5 April 1213*

Criptele cele două din urmă au în plus de celelalte: *puncte* deci se complică.

Al treilea cript din grup este cel din *Codicile Voronețean*. El ne va controla și cetirea din cel din Psaltirea Scheiană.

Este scris de mână la sfârșitul Apostolilor și a fost interpretat de d-l *Sbiera*, cum vom arăta mai jos.

Iată decriptarea: Este tot scris cu cirilice și cu părți inversate. (Vezi «Ad. lit.» No. 182 (fig. 11).

Cuvântul al doilea, cetit de d-l *Sbiera carte* este inversat și dă dela dreapta la stânga: *episti* probabil învățătură.

Rândul al doilea cetit *pe rumânie și nu-i bună*, se cetește în realitate cu *șt* șters și rămas *ș*: *pe rumâniește*. De remarcat forma transilvănească. Apoi vine *I*; *U*; *N*; *A*; *A* (mărunt) *I*; *Z*, cu inversările *Iuaniza*.

Rândul al treilea: *de nimic*, dă în realitate *A*; *Sigma*; *I*; *E*; *N*; *I*; *I*. adică *Asienii*. Urmează în loc de *Aice am scris*, *t* cu *omega* culcat: *ot*; apoi *A*; *V*; *taf*; *E*; *R*; *N*; *ă*, adică *Ternăva*.

Rândul al patrulea, în loc de *ot Dorna*, dă la mijloc *ot*, cu *omega*; apoi *A*; *O*; *phi* și deasupra *n*; adică *Afon*, (Muntele Atos cu pronunțarea rusă). Iar mai departe, în loc de *meșița Mai*; *M*; *E*; *t*

(sus); S; I; N, o, rho horizontal, adică Monestir. Greșelile de limbă sunt ori fortuite, ori voite de criptor.

Avem deci în aceste patru rânduri în loc de: *Această carte a fost scrisă pe rumânie și nu-i bună de nimic. Aice am scris eu Constantin ot Dorna meșita Maiu* — interpretarea adevărată: *Această epist. () au fost'o* (cu inversări omega; U; phi; o; t; alfa; s lipsește voit) *scris pe rumâniești Iuanizi* (de remarcat de trei ori scris acest nume cu z, după cum se va mai vedea) *Asienii, ot Ternava. Scrii eu Con-*

+ ΕΜΑΡΕΗΙΩΜ ΜΣΚΡΗΞ
 ΜΙΜ [ΩΧΣΟΜΗΗ] "ΖΥΧΕΞΞ -
 ΔΟΝΙΓ.ΙΟ^Υ [ΑΟΜΝΕ] ΞΞΔΘΙ
 ΖΕΡΔΙΟΛ Μ.ΙΕ ΜΑΡΓ...
 ΟΠΠΡΕ -

Fig. 12

stantin ot Afon monestir. Cred că comparație nu poate avea loc. Un popă, care scrie o carte bisericească și spune că «nu e bună de nimic» e atât de paradoxal, că te minunezi cum se pot produce asemenea interpretări. Las la o parte *meșita Maiu*, care este invenție pură, alături de *carte*. În realitate ne aflăm în fața unei noi surprinderi istorice, noi care eram deprinși cu concepții despre trecutul nostru absolut fantezist.

Ioniță Assan a scris în prima jumătate a sec. XIII această carte, sau chiar a și tradus-o. Lucrul nu e de mirare. Omul acesta, care ducea război național și cu Grecii și cu Catolicii să fi tradus în limba lui cărțile sfinte pentru a ține cap ambilor adversari. A fost pentru el de sigur o armă politică foarte importantă. Dar chiar de ar fi fost

scrisă de un *diac* al lui și pentru noi este extrem de important criptul, căci controlează pe cel din *Psaltirea Scheiană*. Nu mi se mai pare straniu traducerea acestui din urmă în sec. IX, când celălalt e scris la începutul sec. XIII, adică cu câteva secole mai târziu. Și mai avem pe lângă aceasta încă un document, care aruncă cu mult înapoi negura din trecutul nostru.

Aveam prin urmare cărți scrise pe românește în secolii, în cari nici nu îndrăzneam să bănuim că existam măcar noi înșine.

Restul inscripției este bine cetit, afară de *Rusu amândoi pisală*, care dă cu inversări: R; U; S; U; M; ă; A; L; I; P; A; S; A; L; ă; adică *Mală rusu pisală*. Iar la urmă *ot Dorna* este: ot; A; O; F (mic latin); *sigma* întors; t slavon; adică *ot Aftos*, formă mai corectă a lui *Athos*.

Cel ce iscălește nota a doua oară, adică *Constantin ot Aftos* în 1733, cunoaște deci criptografia Evului-Mediu, și trebuie crezut ca informator, căci probabil reproduce alt cript vechi cetit de el. Criptarea sectei valahe se vede deaici, că a fost cunoscută la Athos până atunci, ceea ce e încă o probă în favoarea decriptărilor noastre. Constantin o întrebuințează ca o veche tradiție.

Dar avem și controlul acestui cript. Epoca se desemnează acum perfect. *Psaltirea Hurmuzaki* este și ea tradusă în timpul lui *Ioniță Assan*. Mai mult vedem pe *Bogomili* amestecându-se în viața noastră, căci ei sunt traducătorii. (Vezi «Ad. lit.» No. 188) (fig. 12). În jurul mișcării politice din sec. XIII se lămurește deci o renaștere românească perfectă, și în nota politică a realităților. Amestecul *Bogomililor* este pentru întâia oară probat cu documente. Acest amestec și vecinătatea lor ne permite să credem, că dela început Bogomilii au fost printre Români. Din sec. X, ei au fost împreună. Încă un fapt de răsvrătire a Valahilor din Imperiu, după Nestorianism, Arianism și Templierism. Traducerea Scheiane la 823 nu se mai pare acum atât de neverosimilă. Criptul în chestiune nu este din epocă, el nu este nici contimporan cu copia psaltirii dar cel ce criptează pe la începutul sec. XVIII știe, ca și Constantin din Athos, *secretul*, căci criptează cu *cheia criptelor Valahe vechi*. El se află scris pe verso filei 125, este foarte deteriorat, dar în părțile esențiale perfect limpede. El sună. *Metahori în rumânieștie Bugomilii (acest termeneste necriptat).... Ionița... la.... Doamne.... csi.... d....i (...din) Terniva mănastir.... Dimitrie*. Controlul îl avem din Bogomilii contimporani cu Ioniță și din Sf. Dumitru, care după Români fugise atunci la ei, la Târnova, probabil în mănăstirea cu același nume.

Deasemeni criptul din *textele Măhăcene*. (Vezi «Ad. lit.» No. 210) ne arată la finele legendelor de origină *bogomilă* o anume *Kirena Simina*, ca traducătoare. Cum data criptului este 1524 și cum în Istoria noastră acest nume este necunoscut, rămâne neîndoios că el este din aceeași epocă a Asanilor. Cine va fi această *Doamnă Simina*?

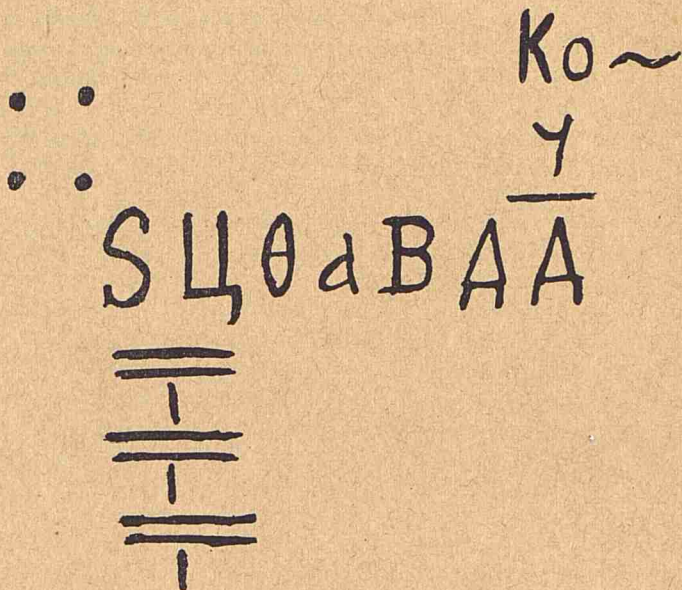

Fig. 13

În același caz intră și criptul din manuscrisul lui *Radu Grămaticul* dela Londra. (Vezi «Ad. lit.» No. 216) (fig. 13). Făcut pentru *Petre Cercel* în Archipelag, după vechi izvoade, cum se pronunță însuș copiatorul, manuscrisul celor patru evanghelii se termină cu *alfabetul cirilic* sub care se află *patru puncte* (secta pământească) și rangul 33 al aceleiaș secte. Rangul este dat de trei grupe, compus fiecare din două liniuțe paralele și horizontale ($5+5=10$) și separate de câte o liniuță verticală (1). În unghiul drept, plecând de sus în jos și apoi la stânga, stă scris: *Kos. d. d Vat.ț.zs.* adică *Constantin Vatatzas*. Primul cuvânt e prescurtat și ușor de cetit, al doilea nu scrie vocala *a* decât odată pentru cele două repetiri. Controlul este dat de cei doi *d* dela *Constantin* (*Radu Grămaticul* este de pe malul Oltului) iar *Vatatzes*, împăratul dela *Nicea*, era cuscru lă *Ioniță*

Assan. Cine eră acest Constantin? O rudă probabil a lor. Noutate extrem de interesantă și de neașteptată. Cum alfabetul conține litera *ț*, inventată de Valahi (Hâjdeu), probabil să fie el inventatorul și introducătorul alfabetului însăși la noi (tradiția lui Paisie crede că *slavonismul* e din epocă).

* * *

Al doilea grup de cripte sunt cele dela *Biserica Domnească din Argeș* și sunt din prima jumătate a sec. XIII. El se compune:

Fig. 14

Fig. 14¹

din *criptele de pe hainele arhidiaconilor din altar*, în număr de șase, la care se adaugă *portretul lui Ioniță Assan cu criptul de pe burtă*;

din *criptele de pe hainele profeților dela intrare*;
și din *criptele de pe morminte și inele*.

Acest grup singur reprezintă un capitol din Istoria noastră medievală. Vom găsi în el, pe lângă *datele* corepunzătoare, o *serie de domnitori necunoscuți*, cât și probele irefutabile ale existenței *sectei pitagoriciene*, în fruntea Statului muntean. (Vezi «Ad. lit.» No. 132 (fig. 14 și 14¹). Să luăm cele două din urmă de pe poalele arhidiaconilor. Ambele sunt deteriorate, din nenorocire pentru importanța lor. Totuș se vede pe cea de sus. *Iota*; *ni*; *iota* mai mare; *Kappa*, cu un *A* format din ramurile inferioare și cu aripa superioară ornamentată în formă de *delta* (cifra *patru*). Apoi *N*, cu o *bară* peste piciorul din stânga (cifra *șecce*); sus un *omicron*; sub el un *ita*; apoi

un *mi* în formă de cârlig sus; un *beta* mare; un *rho* mare; un *ipsilon* în formă de *y*; un *iota*; două litere șterse; În sfârșit un *psi* peste un *omicron* evident. Alături un *iot* cu un *omicron* la mijlocul barei la stânga; un *u*, ale cărui ramuri dau un *delta* mare pe stânga și pe dreapta acelaș *mi* cu un cârlig sus; lângă aceasta sus un *rho* mic; jos la dreapta un *taf* ca un cârlig; iar pe stânga jos, un *iota*. În tot avem: *Inika 14 Novembrii (e)*. Iar dacă considerăm cea de a două literă ștersă drept *sigma*, avem cu *omicron* și *psi*: 6770=1261. Iar la urmă *Io Dumitru* (acest nume scris în monogram curios după moda bizantină).

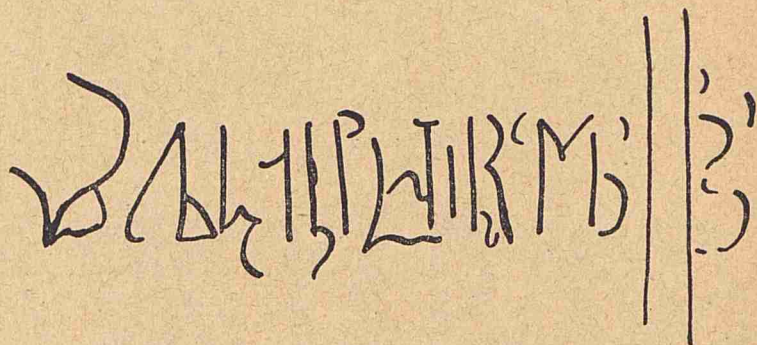

Fig. 15

Acum să trecem la cea de jos (fig. 14¹). Avem la urmă un *delta* sub un *u*. Lipsește un *mi*, care probabil era între cele două, poate și s'a șters.

Avem în tot data: *Duminika 14 Novembrii (e) 6770. Io Dumitru*. Ziua de 14 Noemvrie 1261 corespunde exact unei Duminici, deci proba calendaristică demonstrează până la un punct cetirea criptului. *Dumitru este zugravul*, care după tipic semnează întotdeauna, în acelaș loc cu datarea bisericii, adică în altar, jos.

Să cetim și restul criptului al doilea. Un *compact*, compus din *pi* de forma cu două bucle și cu bara deasupra; o *bară (i)* peste el la stânga; iar buclele reprezentând un *Sigma* majuscul horizontal și întors în jos. Apoi un *rho*; un *A* fără tăietură; un *B* întors la stânga și tăiat ca să rămâie un *E* din buclele lui; un *csi*; un *taf*, o literă ștersă. Continuă un *omega*; un *iot*; un *Sigma* horizontal și întors în sus; o *bară* drept *lambda* și iarăș ștersătură. În tot am avea: *Ispraveeste Voislav*, cu *csi* drept *șt*, și cu *omega* drept dublu *V*.

Ne aflăm deci în fața unui domnitor *Voislav*, care este îngropat în biserică și care a *isprăvit biserică la anul 1261, Duminică 14 Noemvrie*, fiind zugrav *Dumitru*, adică un român (după maniera de a picta și după inscripții au fost doi zugravi. Unul scrie grecește, probabil adus dela Bizanța, celălalt scrie slavonește, probabil. *Dumitru*, român). Pentru ca să fie isprăvită biserică, trebuie ca cineva s'o fi început. Cine este acesta?

Il vom decipta de pe *inscripția* ce se află pe *gâtul primului arhidiacon* (Vezi «Ad. lit.» No. 91, 1922) (fig. 15). Incepe cu un *Zita*,

Fig. 16

aproape latin, compact cu o *bară* la stânga, care-l transformă în *ipsilon*. Apoi un *delta* neisprăvit jos formând compact cu un *U* mare ornamental ce este luat drept *ipsilon*; lângă el jos un *taf*; apoi un *alfa* arhaic cu o *bară* lipsă sus. După asta o *bară* (*iota*) cu un semicerc jos (*omicron*). Până acum *zidit'a Io*. Urmează *Rho* mare, *alfa*, fără buclă, care se leagă cu o *bară* la mijlocul căreia e un *cârlig*. Compactul dă *alfa*; *delta*; *u* latin; deci *Radu*, cu *bara* următoare: *Radul*. Infine, un *pi* (compus din două bucle verticale pe o *bară*); un *M* cu o *bucă* peste piciorul din dreapta (*sigma* și *rho* tot odată inversate) trei *cârlige* ori semicercuri (*alfa*); iar peste dungă aceleași bucle peste ea (*pi*). Cei doi *MP* ne dau doi de *B*, trei de *a*, un *S*, un *R*; deci *Basarab*.

În tot: *Zidit'a Io Radul Basarab*, din care cuvântul *Radu* este evident. Criptele acestea sunt scrise cu litere grecești în majoritate amestecate cu litere latinești, cu compacte și inversări de caractere; mai sunt ornamentate și formează cele mai încurcate cripte, ce am avut de descifrat. Cel mai ușor dintre ele este cel conținând data. Pe măsură ce ne apropiem de timpurile moderne vedem deci, că sistemele se complică, pentru a fi mai greu de deslușit.

Așadar, până acum știm, că biserică a fost zidită de *Radu Basarab*, care nu este *Radu Negru*, cum s'a crezut. El este anterior datei de 1261 Nu cred să fie cel de la 1128, căci s'ar fi scris numele

Negru, ca pe inel și nu Basarab. Acela este altul. ¶Mai ¶știm ¶că la 1261 domniă *Voislav*.

Fig. 16¹

Celelalte *trei cripe*, de pe poalele și gâturile arhidiaconilor, spun: *Io Nikolai V V zugravit* (cuvântul Nicolai aproape nu e criptat); *Io Ugoditos V V. tirnosit*; *Io Voislav V. V. gătit viserika*; (Vezi «Ad. lit.» No. 91 din 1922).

Avem deci, doi domni noi, din acea epocă: *Nikolai* și *Voislav*. Iar biserica, cu certitudine, a fost construită în mai multe perioade, poate chiar să fi fost începută de *Radu Negru* cel dela 1128. ¶In

să remarc, că pe nici o inscripție nu am *puncte*; deci acești domni nu au fost în secta Templierilor

Dacă luăm însă (fig. 16) pretinsa *icoană a Sf. Mina* după «Buletinul Monumentelor istorice» (număr special) găsim pe ea un cript. El conține semnătura: *Io Ioniza Assan*, cu cele trei puncte ale sectei și cu primele litere ale celor două cuvinte ornamentate în 3, ceea ce ne dă *rangul* 33. Iar dacă observăm icoana, vedem ușor, că numai Sf. Mina nu e zugrăvit în ea. (Vezi «Ad. lit.» No. 171) (fig. 16¹). Avem un bărbat cu părul și barba mare, crețe și negre, cu figura energic-balcanică. El trage sabia din teacă, ceea ce nu face nici un sfânt. Are *ilic*; *brasieră* cu ochiuri în față; *cameșoi*, gen fustanelă; *mânicuțe de stofă*, peste mânecile cămeșoiului; și peste ele, *betițele albe*; are și *getre albe*, adică este exact îmbrăcat cu costumul, ce-l poartă și azi indigenii dimprejurul Pindului. *Sf. Mina* era soldat roman din Frigia și era de origine Egiptean, deci departe deasemenea îmbrăcăminte. Dacă mai socotim, că are și *mantia pe umeri* și *aureolă*, că toți împărații bizantini și bulgari, nu mai putem avea îndoiala, că ne alfăm în fața portretului lui *Ioniță Assan*.

Acest cript completează pe cel de la Târnova, ne dă portretul în îmbrăcăminte a epocii a primului fondator de Stat românesc, și distruge complect legenda cu separațiunea totală a celor două mări dunărene. Dar ce caută el în această biserică? Răspunsul este ușor de dat, având în vedere *cenotaful* din față, cu mantia împărătească. De sigur este un prinos de recunoștință a celor ce au reușit la mijlocul sec. XIII să închege un Stat românesc, pentru autorul tentativei, în mai mare, dela Târnova.

Dealtfel, mai sunt o *serie de sfinți*, cari scot sabia din teacă în acea biserică și pe cari «Buletinul Monumentelor istorice», îi grațifică cu titulatura de «sfinți martiri militari». Cum au toți aureolă, probabil că sunt, *ori Asani dela Craiova, ori dela Târnova*. Și deoarece am pomenit numele orașului Banilor, de data aceasta *crai*, care înseamnă *împărat*, este la locul lui în derivația cuvântului.

Dar cine vor fi fost acești Asani? Problema este tot atât de pasionantă, după cum va fi și cea a Basarabilor, după cele ce vor urmă.

Mai este de adăugat un cuvânt. Am găsit mai sus, că unul din *zugravii* bisericii l-ar fi chemat *Dumitru* și că ar fi fost *român*. Proba, ni-o dă tot criptografia. Se știe într'adevăr mania pictorilor mai vechi de a-și pune chipul lor, ori al prinților în compozițiile ce făceau. Ei bine, la Argeș există în icoana *alungării negustorilor din templu* (vezi acelaș număr special al Bulet. Mon. Ist.) doi inși, unul

bătrân, altul tânăr și cu *barbă* neagră, cari dealtfel revin în toate masele din celelalte icoane. Dar aici cel tânăr poartă *căciulă dintr'o oaie*. Cum ceilalți figuranți sunt perfect în costumele epocii, rămâne ca el să fie *zugravul român Dumitru*, cel bătrân cu capul gol poate fi unul din domnii din cripte.

Deci o concluzie extrem de importantă: *la 1260 aveam zugravi români, capabili de a face capodopera dela Curtea de Argeș.*

Al doilea rând de cripte, din aceeași biserică, se compune din două piese. Aceste piese se află la intrare. Una este pe haina *prophetului Zaharia*, alta pe hainele a trei din grupul *marilor profeți*. Nu voi descrie nici aceste cripte, căci importanța lor nu este deosebită, le reproduc numai. (Vezi «Ad. lit.» No. 142). Criptarea este cea mai complicată, deoarece, peste cele arătate până acum, se întrebuințează din abundență punctele. Cum, pe unul din cripte, avem data 1273, acesta este cel mai aproape de noi, și deci, după cele afirmate, este și cel mai complicat. Data, mai ales, este redată prin somarea: $400+800+70+3$, ceea ce este iarăși unic în acele timpuri și în această artă.

Pe *Prophetul Zaharia* avem în cap: *Ugorska Ekli*, adică *Biserica Valahă*. Iar pe două rânduri dedesupt găsim. *Kıro Asan* (Asan Caloian) *ot Grokovo*, cu exclamația: *Okale mie o vimi a om*, probabil: *ochii mei văzură un om*. Limba aceasta curioasă, ori este cea francă, de care pomenim mereu, creată special pentru criptare, ori este una românească dispărută din Balkani. În orice caz, ca curiozitate este mai mult decât extremă. Apoi avem *Kiril ot Gelpem* (Gelpi fiind în limba goților râul *Ții*). Urmează *Rokș ot Roman* (probabil Romanul din Moldova). După aceasta: *Burilă ot Ilirio* și *Luka ot Sibi okn* (ocnă). În fine: *Kiril ot Brno, ie ot Kazerskvi* (Cazarii de la Caspică) *Sotir Ekli Ke Ongario Bane* (salvator al Bisericii și Ban al Ungariei). Acestea sunt probabil calificativele lui Kiril (fig. 17).

Toate numele descifrate par a fi a unor personalități din biserica românească. Importanța criptului constă în aceea că ne arată la 1273 existența elementului românesc în *Iliria, Moravia, Kazaria, Moldova, Transilvania și Balkani*. Numele lui *Sf. Cîril* (sec. IX) care a predicat la *Brno* și la *Kazari*, poate să arate origina lui valahă în afară de aducerea la ortodoxie probabilă a Valahilor din Moravia. În orice caz, citarea acestui Cîril este de o extremă curiozitate. Nu cumva traducerea psaltirei scheiane se datorește impulsunii lui? Aceasta ar fi și logic. Un strateg bizantin, dând peste Valahi în Moravia de ce nu le-ar fi făcut același serviciu ca și

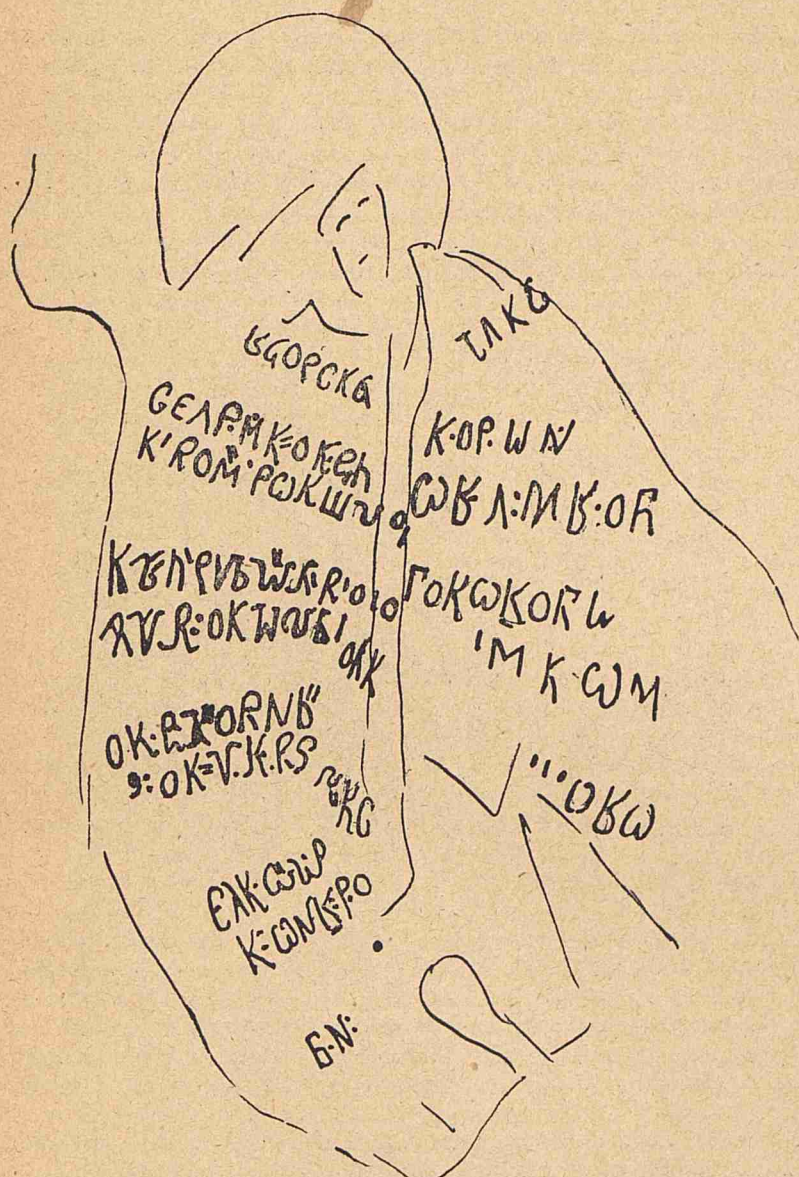

Fig. 17

au resturi de inscripții. S'au ghicit mai mult, cele ale lui *Voislav* și *Vladislav* (Vezi «Bulet. Mon. Ist.» număr special).

În schimb însă, au pe ele *cripte*, dintre cari unele foarte grele pentru necunoscătorii în chestiunile *științelor oculte*.

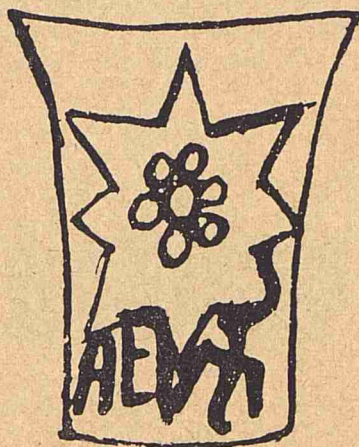

Fig. 19

Astfel pe mormântul lui *Radu V. V.*, acel cavaler care a stârnit senzație prin bogăția veșmintelor sale, se află sculptate: o *coloană* lată, împărțind piatra funerară în două, iar în capul acestei coloane, un *eptagon*, în care se află înscris un *cerc*. Două *ramuri* apoi sub acest eptagon, iar deasupra, o *stea în 12 colțuri*. Coloana și cercul sunt: *coloana lunii*, eptagonul este numărul teosofilor (*numărul 7* a fost mereu al lor), iar steaua are de 3×4 colțuri.

Am spus că numărul 4 și multiplii săi erau simbolici la *secta pitagoricienilor*.

Pe mormântul lui *Voislav*, aceiaș *coloană*, supramontată însă de un *triunghi* (de sigur în loc de cerc).

Pentru a demonstra fără apel, existența acestei secte, reproduc *inelul* găsit pe degetul cavalerului, care nu este decât *Radul V. V.*, după cum vom arăta mai jos (Vezi «Ad. lit.» No. 132) (fig. 19).

El are pe scaun, la o parte, o *stea în opt colțuri*, deci de $2 \times 4 = 8$ (*numărul perfecțiunii*); iar pe de lături *ornamente cu ramuri*. Sub stea există un *cript*. El a fost greșit cetit de toată lumea. Iată ce ascunde. Un *A* evident; un *Kappa* (probabil *Kh*) de forma unui E, fără bara de sus; un *V*, a cărui ramură dreaptă se îndoaie și face

un dreptunghi deschiș jos (*v* este ipsilon grecesc). Peste acest dreptunghi deschiș vine ramura unui *U* grecesc, de forma unei *acolade* foarte reșchirată, și a cărei a doua ramură lungeste colțul stelei din dreapta. Dreptunghiul cu coada la mijloc dă un *M* cu trei craci. Avem în tot *Akimu*, care în limba egipteană înseamnă *stea*, și de care vorbeam mai sus. El este controlat de steaua de deasupra lui, prin urmare, fără rezervă, bine cetit.

Fig. 20

El demonstrează, cum am scris mai sus, existența *sectei pitagoriene* din Egipt, la care toți multiplii lui 4 erau simbolii, cum sunt cei ai lui 3 la Zidarii liberi. Cum pe giulgiul cavalerului s'au găsit multe *Svastika* și cum secta *teosofică a Egiptului* are legături cu cea a *Indiei*, nu mai sunt de mirare și numele lui *Kuyula*, găsit în criptul citat și semnele de pe morminte.

Pentru importanța și gloria ziditorului Capodoperei dela C. de Argeș, voi decripta și *criptul de pe Statul de piatră*, ce se află deasupra mormântului lui, iar azi, este la Muzeul Național. Reproduc după *fotografia Academiei*, din lucrarea D. A. Marienescu asupra lui *Negru V.* (Vezi «Ad. lit.» No. 164) (fig. 20).

Criptul se compune din: *Rho* mare întors la dreapta; *alfa* fără buclă; *delta* cu o lature prelungită care cu un *E* întors să dea un *U* grecesc. Apoi un *L* latin întors la stânga. Urmează un *v* latin și un *V* în formă de *U*. În tot avem *Radul V. V.* Nu poate fi cel Negru, căci i-ar fi pus numele, după cum a făcut pe pecetea lui. Totuș n'ar fi exclus ca mormântul să fie dintr'o *biserică mai veche*, a cărei urme au fost de altfel descoperite odată cu săpăturile ultime.

Asupra existenței *bisericii egiptene* mai avem o dovadă. (Vezi «Ad. lit.» No. 208). Pe haina lui *Carol V* sicilianul avem criptat *Igipsia Iglisia* anno 1239, cript reproduș și în cifre arabe orientale dedesupt. Deci cele citate pe leul de la Pireu se probează pentru Calabria, adică partea de jos a Italiei care pe atunci eră ortodoxă.

Ultimul cript din *Curtea Domnească dela Argeș* ne dă și el încă-odată, în aceeași biserică, aceeași *Igipsia Iglisia*. El se află pe tencueala stâlpului din fața altarului, este reprodus de *Buletinul* special al *Monumentelor Istorice* și cetit de anonimii de acolo: *Ikreina Gzda*, adică *Doamna Ikreina* (?). Cetirea dă, cu criptarea deja întrebuintată (Vezi «Adev. lit.» No. 216): *lambda*, *Kappa*, *s*, *i*, *ia*, *i* slavon apoi *alfa*, *i*, *gamma*, *j* slavon, *phi* și *s*, slavon deasupra. În tot *Iklisia Igisfa* (fig. 21).

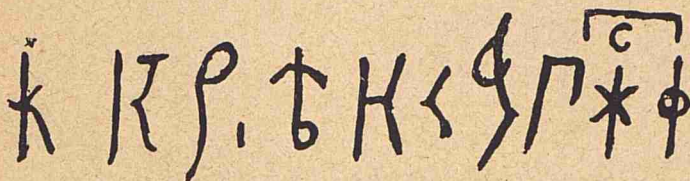

Fig. 21

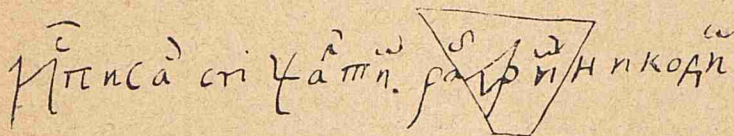
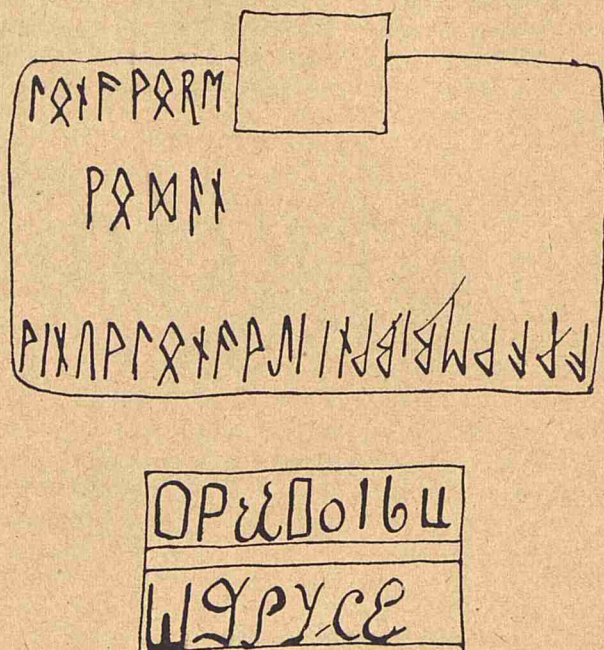

Fig. 22

Din aceeași epocă mai rămâne de adăugat *criptul* din *psaltira* sau *codexul Voronețean*. Pe ultima pagină într'adevăr și pe margine în lung el stă scris pe slavonește. (Vezi «Ad. lit.» No. 182) (fig. 22). «*Ispisa sii psaltir rab bjii Nicodim*» este cetit de D. Bianu. În realitate cuvintele 3 și 4 dau *psaltira*, iar 5 este un compact *criptografiat* cu literele grecești, *ita* cu *phi*, iar din capul lui *phi* o coadă la stânga *taf*. Pe dreapta un *i* slavon, cu urmele unui *a* deasupra, iar sus pe stânga un *s* latin. În tot *sfiati*. Cetirea este exactă, căci pentru *rab bjii*, nu numai că nu există cei doi *b* și cei doi *r* dar nici *j*, nici *i* slavon. Secretul acestei criptări se explică prin aceea că avem de aface cu *Sfântul Nicodim de la Tismana*, care ar fi scris cartea. Dacă admitem chiar că el ar fi tradus-o și avem o dată extrem de importantă pentru limba noastră cultă. *Cartea ar fi fost tradusă la finele sec. XIV*. Și mai important este, știrea că *Nicodim știa perfect românește* și că *traducea cărțile sfinte în această limbă*. Deaici la inducerea că eră *Român din Serbia* nu mai e decât un pas, care pare a fi cel

drept. Acest pas este din punctul de vedere istoric mai mult decât însemnat, ținând seamă că *Popa Nicodim* trecea drept unul din introducătorii slavonismului la noi.

Criptul de pe fibula de la Nordendorf.

Fig. 23

Din acest al patrulea cript, de pe vechile manuscrise românești, putem conchide, că *trei Renașteri valahe* au fost încercate, cea din urmă fiind în sec. XIV celelalte în sec. XIII și IX adică acelea coincidând cu formațiunile politice românești de pe ambele maluri ale Dunării, iar ultima fără suport politic cunoscut. Descoperirea acestui suport politic ar răsturna multe pesimisme. (Vezi «Ad. lit.» No. 182).

Înainte de a trece la *ultima serie*, să examinăm un *grup mare de cripte* provenite dela *Goți, Huni și Avari*. Examinarea aceasta ne

va permite să controlăm cele găsite cât și afirmarea noastră, în ceea ce privește *rolul Valahilor prin biserica lor egipteană* în desfășurarea evenimentelor din *Imperiu roman*. Precizând, să arătăm, că atât *Goții* cât și *Hunii* împreună cu *Avarii* făcând parte din *secta valahă*, au îmbrățișat cauza *primei propagande memphitice*, anterioară creștinismului și al cărui profet a fost *Zamolxis*, zeul Dacilor. Acesta a propagat în Carpați monoteismul sectei Faraonice, a cărei adept erau *Thales* și *Pitagora*, dascălii săi. Învierea lui, ca și a lui Hristos, sunt simbolurile zeităților egiptene. Se poate chiar ca secta să fi trecut la Northmani înaintea lui Hristos, căci anume cripte cu aceiaș cheie sunt probabil anterioare invaziei în Dacia. Astfel poate se va și explica regatul lor la Dunăre și nu aiurea. Deasemenea existența acelor-aș fel de cripte până în fundul Siberiei tot aceiaș cauze s'ar putea atribui. Rolul deci al Valahilor n'ar fi fost decât lupta contra sectei concurente a lui Hrist și distrugerea Imperiului roman cu ajutorul Barbarilor convertiți la credința lor. Documentele acestea reprezintă, cu cel al lui *Atanaric* *epoca Barbarilor în Istoria noastră* și fac legătura dintre *cucerirea lui Trajan* și Evul-Mediu.

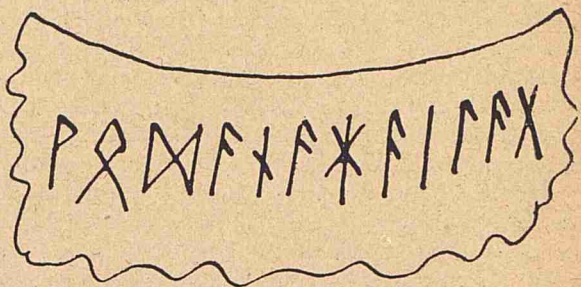
Primul este cel al lui *Teodoric*. (Vezi «Ad. lit.» No. 219) (fig. 23). Se află pe o fibulă descoperită la *Nordendorf* (Bavaria). Are în relief o mică inscripție, iar pe dos scrijelită o inscripție mai mare. Aceasta din urmă ar însemna, după Stephens «Odin recompensează scump amicitia» și ar fi scrisă în runice. Caracterele seamănă cu cele de pe brățara lui *Atanaric* dela *Pietroasa*. Fără a explica rostul acestei fraze pe un asemenea obiect, ea servește totuș dimpreună cu altele la stabilirea coborării Goților spre sud. Pe toate documentele dealtfel citesc gotiștii asemenea fraze, în cari *Odin*, *Wottan*, *Guttan* revin ca leit motiv. În realitate toate sunt *cripte*.

Inscripția cea mică dela *Nordendorf* sună: *E* horizontal, *g*, *p*, *y*, *c*, *e* = *Egyptse*, pe cari le poate ceti oricine (linia inferioară). Pe linia superioară avem cu aceleași litere latine: *Oreendobi*, probabil vechiul nume a lui *Nordendorf*.

Inscripția cea mare scrijelită sună (plecând din mijloc-dreapta): *t*; *e* cu bucla ruptă; dublu *d*, puși față în față; *o* sau *u* întors; *e* complet; iar în rândul de jos, dela stânga: *rho*; *i*; *x* latin. Toate literele sunt ornamentate, ca și la *Pietroasa*. În total avem *Teodorix*, adică *Teodoric*, regele Ostrogoților. Cimitirul roman o controlează. Deasemenea cele opt litere ce urmează răsturnate și cari dau *Gotern* fără inversare. Iar pe linia de sus *Goterorn*, iarăș fără inversare. Pe linia de jos mai sunt încă opt litere, dar întoarse toate și cari ne dau acelaș *Orendobi*, adică numele orașului Control mai științific nu poate fi.

Mai este însă încă unul, anume inscripția dela *Kerlich*, pe care stă scris cu aceleași caractere: *Teodorikei rex*; cel puțin *rex* este identic ca și pe brățara dela Pietroasa (fig. 24.2).

Concluzia este că *Teodoric*, got, plecă sub impulsul *Valahilor* la atacul imperiului de occident.

Criptul de la Kerlich

Fig. 24.2

Criptele de pe buterola de la Thorsbjerg

Fig. 24.3

Aceeaș *biserică egipteană* (fig. 24.3) o găsim pe inscripția dela *Thorsbjerg* (Danemarca). Se află pe o *buterolă*, adică cap de spadă. Cetim pe cea din dreapta plecând dela dreapta: *psi*; *e*; *e* întreg; *i*; *gamma*; *e*; *lambda*; *e*; *gamma*; *e*; *o* sau *u* întors, adică *Egipsi Egle(o)ee* cu *o* drept *s*. Partea din stânga inscripției dă: *Tiregöeripsi* sau *Törrpsierg*, probabil forma veche a orașului unde a fost descoperită. Acest cript n'a fost cetit de nimeni.

Alt document cu *biserica egipteană* îl regăsim pe *bracteatele* dela *Danneberg*. Bracteatele sunt niște medalii de aur cu monștri pe ele și cu inscripții, pretinse runice. Sunt multime în țările nordice. Au fost cetite variat și după autor. Cetirile n'au nici un raport cu ele. Sunt aceleași fraze cu *Odin*, *Oethel*, etc. Pe medalia din dreapta, avem pe partea dreaptă: *g; psi; hi; i; p; a = higipsia*; iar pe stânga ei: *l; i; psi; i; hi; g; i; e; z; g; hi = higipsi higlizi*. Monstrul are

Criptele de pe bracteatele din Danneberg.

Fig. 24.4

F A P F (R) H H T I Y Y T B M T M T Z G T Y

Criptul de pe cupa de la Toemmerup

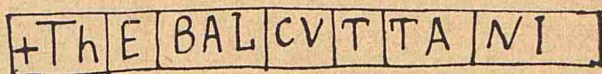
Fig. 25.5

opt cercelete în jurul lui (cu ochiul lui cu tot), adică unul din cele trei numere sacre ale pitagoricienilor. Pe *bracteata* din stânga avem sus: *i; t; d;* apoi *psi; a; e; z; e; g;* iar jos (dela stânga) *g; a; psi; o; hi;* apoi *t; m; g; i*. În total: *egepsiza, higapsio, dimigitt*, adică iarăș de două ori Egiptul plus forma veche a orașului descoperirii. Medalia aceasta are 12 cercelete, adică unul din cele trei numere simbolice ale pitagoricienilor (fig. 24.4).

Pe *cupa de argint dela Toemmerup* avem: *Elae(s)gi, gipsia, (t(b)ör-menap*, adică *Eglesia, igipsia tormbernep*, al treilea cuvânt dând iarăș forma veche a orașului (fig. 25.5).

Criptul de la *Lubeck*, cetit de *Lauth* numai în partea finală (?) *Cuttani* (*Gutan*) ne va da cea mai convingătoare probă a existenței criptelor în locul runelor. Ea sună *The Balcuttani* adică *The Ttubalcani*, zeul făurarilor din Biblie și *marele venerat* al tuturor sectelor. Criptul se află pe un inel de aur (fig. 25.6).

Bine înțeles nu voi decripta cele *o sută* și mai bine de pretinse inscripții runice. Cel ce o va face, va descoperi mereu aceeași *biserică egipteană* a Valahilor. Cum multe dintre ele sunt scoase din *turbierile* Germaniei de Nord, cari geologicește par a fi formate în secolii anteriori lui Hristos, noi putem conchide chiar, că Goții erau în secta egipteană cu mult înainte de a veni în Dacia, că ei erau adepții lui *Zamolxis* și că Regatul lor din Dacia se datorește tot acestui fapt: Existența pretinselor rune până în fundul Siberiei conduce la aceeași concluzie.

Criptul de pe inelul de la Lubeck

Fig. 25.6

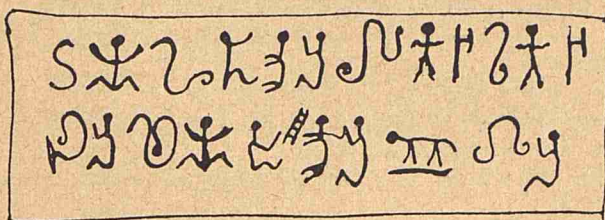
O complectare se impune însă. Din punct de vedere istoric ea ne interesează în deaproape. Ea leagă mai ales epoca Goților cu cea Psaltirei scheiane (sec. VII cu al IX).

Vom mai decripta două documente: Unul dela *Huni* și altul dela *Avari* ori *Bulgari*.

Primul este pe un *corn de aur* descoperit la *Tondern* (Danemarca). Este scris cu litere de ornament, compuse din oameni, animale, etc. în diferite poziții aducând cu forma literilor. Aceasta înseamnă o imitație de *hieroglifă*. Avem *S*; *psi*; *a*; *l*; *k*; *i*; *o*; *e*; *g*; *a*; *e*; *g* = *Egipsia* *Eglesia*. Iar dedesupt: *r*; *i*; *a*; *t*; *l*; *hi*; *k*; *i*; *n*; *o*; *i* = *Atili* *Khirino*, pentru *Atila Kirano* adică *Regele Atila*. Alfabetul este amestecat din imitații de litere latine, grecești, feniciene (*scara* = *hi*), hieratice egiptene (*r* și *a*). Este totodată și cel mai complicat cript, ce am cetit. Criptul înseamnă că *Atila* (sec. V), a făcut parte din secta valahilor, ceeace s'ar explică cu instalarea lui în Moldova Panonia și cu atacul imperiului de occident. Dealtfel controlul

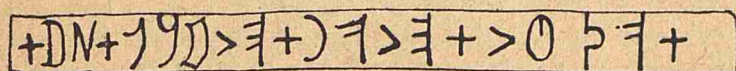
dat de documentele timpului, afirmă marea masă de *Valahi* ce se aflau la curtea «biciului lui D-zeu» (fig. 25.7).

Criptul dela *Avari*, cum crede *Hampel* se află pe un vas din tezaurul dela *Sân Miclăuș* din Banat, Criptul n'a fost încă cetit. El ne dă la stânga *D. N.* între două cruci, adică Domini pentru *Anno Domini*. Apoi 790 în cifre arabe occidentale (cari sunt inventate de *Pitagora* și luate de Arabi dela el). Apoi dela dreapta ornamentat:

Criptul de pe cornul de la Toudern

Fig. 25.7

Criptul de la tezaurul din Sân Miclăuș.

Fig. 25.8

i arhaic; *g* mic; *o*; *e* (hieratic egiptean întors), *f* (întors); *c* (*s* vechi grecesc) și *e* (hieratic) — totul separat de 5 cruci și 3 unghiuri = 8 numere simbolice ale sectelor, cel din urmă fiind al pitagoricienilor. Avem deci: *Egipseo 790 N. D.* Secolul este perfect al *Avarilor*, arta însă fiind barbar-asiatică. *Avarii* cari au invadat la noi (788), ar fi trecut și ei la secta *Valahilor* (fig. 25.8).

În fine ne mai rămâne de examinat ultimul grup de cripte: unele din *biserica Rădăuților* (Bucovina) etc.; celelalte dela *diferiți domnitori*. Cele dintâi sunt oficiale dela începutul sec. XIV; celelalte, până târziu în sec. XVII (vezi «Ad. lit.» No. 164, 171, 132).

Primele cripte din acest grup sunt cele de pe mormintele *înaintașilor lui Ștefan-cel-Mare*. Se știe, că acesta din urmă a adunat rămașițele antecesorilor săi din alte Mănăstiri bucovinene, antecesorii

ale căror morminte probabil fuseseră devastate, ca și cele dela Argeș. Adunarea s'a făcut în *Biserica Kădăuților*, iar peste ele s'au așezat *pietre funerare, făcute de unul și acelaș meșter*. Mai mult, meșterul a lucrat după acelaș model și pietrele destinate mormintelor lui însuș *Ștefan*, cât și lui *Bogdan*, fiul acestuia. (*Gr. Tocilescu* le reproduce pe toate în *Istoria Românilor*).

Luându-le pe rând, găsim:

Pe piatra lui *Stețko*, de trei ori câte trei puncte.

Pe cea a lui *Lațko*, trei la început și sfârșit, iar la mijloc trei în linie dreaptă.

Pe cea a lui *Bogdan*, cinci puncte:

Pe cea a *mitropolitului Teoctist*, de două ori câte trei puncte (acesta era din familia domnitoare).

Iar pe mormântul lui *Roman*, făcut de acelaș meșter nu se află nimic.

Cu toate că la mijlocul sec. XIV *Templierii* dispăruseră în toată Europa, semnele sunt prea bătătoare la ochi pentru a nu admite că secta se conservase la noi. Situația de altfel curioasă a țărilor române permitea aceasta și distrăgea atențiunea inamicilor dela această sectă, ori poate că acești inamici, să nu fi avut nici mijloacele de a o urmări până în aceste regiuni depărtate. Să fi făcut acești domnitori parte din ordinele Zidarilor liberi, înființate de *Templieri* nu este de admis, căci aceste ordine n'aveau ce căută, decât acolo unde puterea papală avea trecere. *Deci la fundarea Moldovei, găsim pe Templieri. Probabil, că alungați de peste tot, și din Muntenia, unde secta pitagoriciană se așează definitiv la putere (aceasta ar fi descălicătoarea ultimă) ei să-și fi încercat norocul instalându-se în regiunea Moldovei.* Însă și aici, ca și în țara vecină, nu le-a fost de lungă durată șederea, căci vedem că le ia locul odată cu venirea lui *Ștefan cel Mare* pe tron, o altă sectă, cu semne distincte de cele ale lor.

Așa, pe mormântul marelui Domnitor găsim (*Mănăstirea Putna*): o floare; o inimă; iar la urmă o altă floare cu 7 petale; Vedem numărul 7, pe care îl găsim și la Argeș, deci am putea conchide în identitatea sectei. Istoria de altfel înregistrează lupte fratricide pentru Domnie, înaintea acestui Domnitor, lupte învăluite de mister (ca și la Argeș) și neexplicabile altfel.

Dar nu numai mormântul lui *Ștefan* conține asemenea semne, ci și cel al lui *Bogdan Incrușișatul*, fiul său (*mănăstirea Putna*). Pe piatra acestuia găsim: o stea, o ramură și la urmă trei puncte (probabil unul s'a șters). Ne-am găsi deci cu siguranță în fața aceleași

secte pământene, ca și în Muntenia, sectă derivată din cea pitagoriciană a lui Zamolxis.

Ultimul rând de cripte din acest grup, și cel din urmă al acestui studiu, este compus din o serie de documente conținând semnele sectelor până târziu, în sec. XVII. Ele sunt importante, căci ne vor explica anumite evenimente, rămase enigmatice pentru Istorie.

Din copiile Casei școalelor reiese, că *Mircea-cel-Bătrân și fiul său* semnau cu trei puncte la urmă. Această arată că Mircea făcea parte din ordinul Templierilor. Se zicea de altfel, că ar fi fost cavaler de Malta, știind că ordinul Templierilor dispăruse de mult din occident.

Cum bisericile *trilobate* sunt construite de tatăl său Radu și de el (Tismana, Cozia, Cotmeana), conchidem că și acesta din urmă a fost *Templier*.

Se știe, deasemeni că în acele timpuri o luptă aprigă s'a dat între *Dănești și Drăculești*. Documentele ne arată, că la spatele lor nu erau decât secta *Templierilor* și cea *Pământească* (egipteano-pitagoriciană).

Așa pe mormântul lui *Jupân Stanciu*, marele vistiernic a lui *Laiotă Basarab* (Verbila), găsim *hexagonul* teosofilor. Acest mare vistiernic, zice piatra funerară, a fost tăiat de *Radu Călugărul*. Laiotă era dănesc, Radu drăculesc, deci *Dăneșii erau pitagoricieni, Drăculeștii Templieri*. (Dracul este fiul lui Mircea).

Semnele sectei pitagoriciene se găsesc pe mormântul lui *Nic. Alex. Basarab* dela Câmpulung (opt puncte într'un compact la începutul inscripției). Acesta este marele Basarab.

Vladislav, Radu V. V. dela Curtea de Argeș, cât și o parte din *Assani* sunt asemenea pitagoricieni. (Au zidit biserici în formă de cruce pătrate și un trilobate).

Petre Cercel are 3 puncte pe tunul său.

Alte două evenimente importante mai sunt explicate prin cripte.

Din examinarea semnăturilor *Movileștilor* și *Vasile Lupu*, se pare că în Moldova sectele dispăruseră în acea epocă. Cum *Movileștii* au dat un mitropolit pravoslavnic, iar *Vasile Lupu* a reunit primul congres ortodox la Iași, pare iarăși că curentul pravoslavnic domină pe atunci. (Vezi «Ad. lit.» No. 166, 1924).

Dacă examinăm însă medalia lui *Mihaiu-Viteazul* din Muzeul de la Viena, găsim în ea atât pe avers cât și pe revers câte 14 puncte (2×7) în inscripția circulară; iar în centru pe revers avem în inscripție 17 puncte (număr terminat cu 7). În total pe acest revers avem 31 puncte. Pe avers, socotind și cei trei nasturi de pe tunică lui *Mihaiu-Viteazul*, avem iarăși 17 puncte.

Pare deci că secta pământească a încercat cu acest *erou*: *Unirea tuturor Românilor*. Numai cu asemenea secte se poate explica trecerea celor 60.000 de soldați Moldoveni de partea lui Mihai, și graba cu care și Moldova și Transilvania vin în ajutorul său cu ocazia invaziei turcești. A fost o formă de manifestare a acestei secte pămâtenesc. Iar pornirea jezuiților dela Viena contra aceluiaș domnitor, se explică tot cu această sectă.

Dacă examinăm acum semnătura lui *Matei Basarab* dela Arnota, constatăm la sfârșit *patru puncte*. Lupta lui cu *Vasile Lupu* se explică, și mai ales faimoasa lor pace, cu biserici construite de fiecare în țara celuilalt, și cu cele două «zile de Moși» din Iași și București, cari dăinuiesc până azi. Secta impusese pravoslavnicului Vasile Lupu condițiunile împăcării.

* * *

O examinare a tuturor pieselor, rămase dela ceilalți din domnitori, ar explica multe alte evenimente din Istoria noastră atât de frământată. Eu mă opresc aici, în credința că am arătat destule lucruri extrem de interesante și deslegate numai cu ajutorul *Criptografiei*. Pot să afirm, că singurele documente, dinainte de pretinsa *descălicătoare*, sunt conținute în acest sumar și rezumativ studiu. Pot iarăși să afirm, că, cu ajutorul lor, s'a demonstrat *existența sectelor* la noi, și influența lor asupra *Barbarilor* și a *Imperiului roman* cât și explicarea multor nebulozități ale Istoriei românești. *Descălicătoarea nu mai rămâne decât un mit*, după aceasta.

Pot să mai afirm, că cheștiunea *continuității elementului latin de-a stânga Dunării* este quasi-rezolvată cu ajutorul aceluiaș cripte. După aceasta și teoria cu *izolarea celor două maluri ale Dunării* este că-zută virtual.

Deasemenea demonstrarea a *trei încercări de organizare a Românilor* din sec. IX până în al XIV-lea este datorită tot acestor cripte.

Un rezultat încă este datarea perfectă a *primelor traduceri religioase în limba română* și fixarea *Renașterii poporului românesc* din sec. IX—XIV.

Și pentru că trebuie să închei, voi spune că intuiția mea, izvorită din cele ce expun, îmi indică că materialul examinat nu e decât o infimă părțică din cel existent și că surprinderi mai mari ne rezervă desgroparea părții necunoscute încă.

Cine o va face însă, aici stă toată cheștiunea în legătură cu cunoașterea unui așa de bizar trecut.

București, 20 Decembrie 1924.

EM. C. GRIGORAȘ

S U M A R

1.	Criptul de pe inelul dela Pietroasa	7
2.	» din psaltira Scheiană	9
3.	» dela Studenița (Serbia)	12
4.	» dela Muntele Athos	14
5.	» de pe leul din Pireu	17
6.	» de pe inelul lui Radu Negru.	20
7.	» Semnătură a lui Io Ioniță Assan	21
8.	» din mănăstirea Berindé (Balcani)	24
9.	» din biserica Boiana (Balcani).	27
10.	» din Codicile Voronețean	27
11.	» din Psaltira Hurmuzaki	29
12.	» din Textele Măhăcene	30
13.	» din Evangheliarul lui Radu Grămaticul	30
14.	» de pe poalele arhidiaconului dela Argeș	31
15.	» de pe gâtul » Argeș	33
16.	Portretul cu semnătura lui Ioniță Assan dela Argeș	35
17.	Criptul de pe profetul Zaharia dela Argeș.	36
18.	Criptul de pe Inelul lui Radu V. V. dela Argeș	39
19.	Criptul de pe Statul lui Radu V. V. dela Argeș	40
20.	Criptul lui Carol V din Sicilia	40
21.	Criptul de pe Stâlpul dela Argeș	41
22.	Criptele Goților—Hunilor—Avarilor	42
23.	Criptele din Bucovina.	47
24.	Existența Sectelor până în sec. XVII	49

